

Πέτρος. – Όχι! εγώ είμαι!

Φρόσω, μπαίνει πίσω από τη μαμά της. – Ε, τι.. Και με την καμαριέρα;

Μαρίκα, σαστισμένη. – Δε φταίω γω, κυρία, δε φταίω. Με τσάκωσε και με φίλησε! (Φεύγει τρέχοντας.)

Πέτρος, έκθαμβος, αποσθολωμένος. – Εγώ είμαι!.. νάτο! εγώ είμαι!..

Αυλαία

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

αλόνι στη γκαρσονιέρα του Πετράκη. Έχει περίπου την ίδια διαρρύθμιση με το σαλόνι του Πέτρου. Πόρτα στο βάθος, δύο πόρτες δεξιά και δύο μπαλκονόπορτες αριστερά. Η επίπλωση όμως είναι διαφορετική, φαιδρότερη, νεανικότερη. Παραπετάσματα, φωτογραφίες, αγαλματάκια, άνθη κτλ. Δεξιά ένα μικρό, κομψό γραφείο. Και στη μέση, λίγο προς ταριστερά, άλλο τραπέζι τετράγωνο, που όταν ανοίγει η αυλαία, αποτελείσθων το στρώσιμό του, για τέσσερα πρόσωπα, η κυρά-Σταμάτα και η μικρή Βάσω.

Πετράκης, μπαίνει από μια δεξιά πόρτα και παρατηρεί το τραπέζι. – Ήτοιμο;... Ωραία!... Α, κυρά Σταμάτα, βάλε στη μέση κ' εκείνα τα λουλούδια.

Βάσω. – Αμέσως, κύριε Πετράκη, εγώ να τα βάλω! (Παίρνει από κάπου ένα βάζο με λουλούδια και το τοποθετεί στο στρωμένο τραπέζι.) Έτσι; εκεί;

Πετράκης. – Εκεί, καλά. Μα πώς, κυρία Βάσω; Σκόλασες κιόλα;

Βάσω. – Από χτες το θράδυ.

Πετράκης. – Α, δεν πήγες σήμερα στο κατάστημα. Και γιατί, τζοθαΐρι μου;

Βάσω. – Πρώτο, γιατί έπλυνα την ποδιά μου. Έπειτα (με στολή;) μου τρύπησαν τα παπούτσια μου.

Πετράκης. – Ω, την καημένη μου τη Βάσω! Πάλι ξιπόλυτη!.. Είδες, αλήθεια, τι γρήγορα που λιώνουν αυτά τα παλιοπάπουτσα;

Βάσω. – Λες και το κάνουν ξεπίηδες, ταναθεματισμένα! Δη-

λαδή τα παιπούτσια των φτωχών. Γιατί των πλούσιων δε λιώνουν ποτέ! γερά τα βγάζουν και τα πετάνε. Ψέματα;

Πετράκης. – Αλήθεια. Κρίμα μόνο να μη μου περισσεύουν αυτές τις ημέρες, να σου αγόραζα ένα ζευγάρι εγώ.

Κυρά-Σταμάτα. – Μακάρι, κύριε Πετράκη μου! Ό, τι κάνεις γ' αυτό το κακόμοιρο, ταρφανό, από το Θεό θα τόθρει!..

Βάσω. – Ναι, δε σας περισσεύουν!. .. Για σαμπάνιες έχετε!.. (Δείχνει δύο σαμπάνιες σε μια παγωνιέρα.)

Πετράκης. – Ποιες; αυτές; Δε βαριέσσω! Μούπεσαν στο λότο χτες. Μια δραχμή μου κοστίζουν. (Πονηρά;) Ας είναι όμως... από τον κύριο καθηγητή, όταν θα του πας τη γατούλα, κάτι θα βγάλεις. Ε;

Βάσω. – Μπα! του την πήγα τακόγεμα και δεν έβγαλα τίποτα. Είναι, λέει, μικρή δεν του κάνει. Κρίμα που της έβαλα και κόκκινη κορδέλα στο λαιμό, για να του φαντάξει. (Ζωηρά, στην κυρά-Σταμάτα;) Αλήθεια, θειά, αυτός είναι που μούλεγες πως του αρέσουνε τα κορίτσια, και να φυλάγουμαι; Κάποιος σ' εγέλασε!

Πετράκης. – Τι; ποιος; (φαιδρά;) ο κύριος καθηγητής;.. Όχι δα!..

Κυρά-Σταμάτα. – Ξέρω κ' εγώ, παιδί μου;.. Έτσι μούπαν, έτσι σούπα. Έχει καμωμένα, λέει, πράματα και θάματα.

Πετράκης. – Α, μην ακούτε! Το σκαρί του δεν το δείχνει. Τον εσυκοφάντησαν τον άνθρωπο... Βάσω, μπορείς να του κάνεις τη βίζιτα με κάθ' εμπιστοσύνη. Όπως θα πήγαινες και στον Αρχιμαντρίτη από δίπλα.

Βάσω. – Κι ακόμα καλύτερα! Γιατί κι ο Αρχιμαντρίτης – τι νομίζετε; – κοιτάξει... Να, πρωτύτερα που πήγα...;

Πετράκης. – Στον Αρχιμαντρίτη!..

Βάσω, ζωηρά. – Όχι, θεός φυλάξοι! Στον κύριο καθηγητή. Ήταν ολομόναχος. Οι τρεις μας στο γραφείο του. Αυτός, εγώ, κ' η γάτα. Σαν ήθελε, δε μπορούσε να μου πει ένα λόγο; Τη γάτα θα ντρεπόταν;.. Ε, ούτε σήκωσε τα μάτια του να με κοιτάξει σαν κορίτσι. Μόνο, μια στιγμή, τη γάτα. Και μόλις την είδε, «πάρ' τη, πάρ' τη – μου λέει, – ευχαριστώ. Δε μου κάνει. Εγώ θα φροντίσω να θρω. – Να σας την κρατήσω, του λέω, ώσπου να μεγαλώσει; – Καλέ, άντε από δω!» μου κάνει. Έφυγα. Και την ώρα που έφευγα, εκείνη η καμαριέρα του έχουν, – η Μαρίκα, το σκανταλιάρικο, – μου σφύριξε: «Σ' εφίλησε; σ' εφίλησε?» – «Άι στο διάολο!.. Κοροϊδεύεις!» Από τη φουρκα μου μου ήρθε να της δώσω μια στα μούτρα με τη γάτα!..

Πετράκης, γελά. – Χα, χα! Και τι απόγινε;

Βάσω. – Η γάτα; Την κράτησα για δική μου.

Πετράκης. – Πάλι καλά. Θάχουμε και γάτα.

Γιώργος, μπαίνει από το βάθος, με φουριά, φορτωμένος ένα μπουκέτο, ένα δέμα με γλυκά και δυο-τρεις μποτίλιες μπύρα. – Καλησπέρα!..

Πετράκης. – Καλώς το Γιώργο. Πώς; μονάχος;

Γιώργος. – Τώρα θύρουνε και τα κορίτσια... Κυρά-Σταμάτα, πάρε, σε παρακαλά, αυτά και βάλε τα σ' ένα πιάτο. Κι αυτά... (Τρέχουν η κυρά-Σταμάτα κ' η Βάσω, του παίρνουν τα πράγματα που κρατεί και τα τοποθετούν.)

Πετράκης, στη Σταμάτα. – Άντε να δώσεις μια ματιά και στο φαι.

Κυρά-Σταμάτα. – Έννοια σας, είναι έτοιμο. (Βγαίνει από το βάθος.)

Βάσω. – Με θέλετε μένα τίποτα;

Πετράκης. – Όχι, τζοβαΐρι μου!

Γιώργος. – Προς το παρόν, όχι. Αργότερα... αν δεν έρθει η Κική, εσύ θα κάτσεις μαζί μας στο τραπέζι, να γίνομε τέσσερις. Να το ξέρεις!

Βάσω. – Ω, ευχαρίστω! (Από μέσα της.) Μακάρι να μην ερχόταν!.. (Φεύγει από το βάθος.)

Γιώργος, στον Πετράκη, άξαφνα. – Α!.. πήγα να το ξεχάσω. Πρωτύτερα είδα την Ελπινίκη και μου είπε να σου θυμίσω κείνο που ξέρεις.

Πετράκης. – Ποιο;

Γιώργος, με απορία. – «Ποιο;»... Όστε δεν ξέρεις τίποτα;

Πετράκης. – Όχι.

Γιώργος. – Αχαχούχα! Δεν ξέρεις, αλήθεια, τη μεγάλη συμφορά που σ' επλάκωσε; Μα η Ελπινίκη μου είπε πως σούγραψε... Απ' το σπίτι της θειάς της, λέει, πρόφτασε και σούγραψε λίγα λόγια, με το μολύβι, να σε ειδοκοιήσει.

Πετράκης. – Πότε; Εγώ δεν έλαβα γράμμα της Ελπινίκης.

Γιώργος. – Μπα! Μα στόστειλε, λέει, εδώ, σήμερα το πρωί, μ' ένα λουστρό... Δέκα, έντεκα η ώρα.

Πετράκης. – Δεν έλαβα τίποτα. Κι όλο το πρωί ήμουν εδώ... Έλα, πες μου πρώτα τι συμβαίνει, κ' ύστερα εξετάζουμε για το γράμμα.

Γιώργος. – Μα να, παιδί μου. Οι σχέσεις σου με την Ελπινίκη... ανακαλύφτηκαν!!

Πετράκης, μαδιαφορία, ξαπλώνεται σε μια πολυθρόνα. – Ωχ,

λιδή τα παπούτσια των φτωχών. Γιατί των πλούσιων δε λιώνουν ποτέ! γερά τα βγάζουν και τα πετάνε. Ψέματα;

Πετράκης. - Αλήθεια. Κρίμα μόνο να μη μου περισσεύουν αυτές τις ημέρες, να σου αγόραζα ένα ζευγάρι εγώ.

Κυρά-Σταμάτα. - Μακάρι, κύριε Πετράκη μου! Ό, τι κάνει κανείς γι' αυτό το κακόμοιρο, ταρφανό, από το Θεό θα τόβρει!..

Βάσω. - Ναι, δε σας περισσεύουν!.. Για σαμπάνιες έχετε!..
(Δείχνει δύο σαμπάνιες σε μια παγωνιέρα.)

Πετράκης. - Ποιες; αυτές; Δε βαριέσαι! Μούπεσαν στο λότο χτες. Μια δραχμή μου κοστίζουν. (Πονηρά;) Ας είναι όμως... από τον κύριο καθηγητή, όταν θα του πας τη γατούλα, κάτι θα βγάλεις. Ε;

Βάσω. - Μπα! του την πήγα ταπόγεμα και δεν έθγαλα τίποτα. Είναι, λέει, μικρή, δεν του κάνει. Κρίμα που της έθαλα και κόκκινη κορδέλα στο λαιμό, για να του φαντάξει. (Ζωηρά, στην κυρά-Σταμάτα;) Αλήθεια, θειά, αυτός είναι που μούλεγες πως του αρέσουνε τα κορίτσια, και να φυλάγουμαι; Κάποιος σ' εγέλασε!

Πετράκης. - Τι; ποιος; (φαιδρά;) ο κύριος καθηγητής;.. Όχι δα!..

Κυρά-Σταμάτα. - Ξέρω κ' εγώ, παιδί μου!.. Έτσι μούπαν, έτσι σούπα. Έχει καμωμένα, λέει, πράματα και θάματα.

Πετράκης. - Α, μην ακούτε! Το σκαρί του δεν το δείχνει. Τον εσυκοφάντησαν τον άνθρωπο... Βάσω, μπορείς να του κάνεις τη βίζιτα με κάθ' εμπιστοσύνη. Όπως θα πήγαινες και στον Αρχιμαντρίτη από δίπλα.

Βάσω. - Κι ακόμα καλύτερα! Γιατί κι ο Αρχιμαντρίτης - τι νομίζετε; - κοιτάζει... Να, πρωτύτερα που πήγα...
Πετράκης. - Στον Αρχιμαντρίτη!..

Βάσω, ζωηρά. - Όχι, Θεός φυλάξοι! Στον κύριο καθηγητή. Ήταν ολομόναχος. Οι τρεις μας στο γραφείο του. Αυτός, εγώ, κ' τη γάτα. Σαν ήθελε, δε μπορούσε να μου πει ένα λόγο; Τη γάτα θα ντρεπόταν!.. Ε, ούτε σήκωσε τα μάτια του να με κοιτάξει σαν κορίτσι. Μόνο, μια στιγμή, τη γάτα. Και μόλις την είδε, «πάρ' τη, πάρ' τη - μου λέει, - ευχαριστώ. Δε μου κάνει. Εγώ θα φροντίσω να βρω. - Να σας την κρατήσω, του λέω, ώσπου να μεγαλώσει; - Καλέ, άντε από δω!» μου κάνει, Έφυγα. Και την ώρα που έφευγα, εκείνη η καμαριέρα του έχουν, - η Μαρίκα, το σκανταλιάρικο, - μου σφύριξε: «Σ' εφίλησε; σ' εφίλησερ; - «Άι στο διάολο!.. Κοροϊδεύεις!» Από τη φουρκα μου μου ήρθε να της δώσω μια στα μούτρα με τη γάτα!..

Πετράκης, γελά. - Χα, χα! Και τι απόγινε;

Βάσω. - Η γάτα; Την κράτησα για δική μου.

Πετράκης. - Πάλι καλά. Θάχουμε και γάτα.

Γιώργος, μπαίνει από το βάθος, με φούρια, φορτωμένος ένα μπουκέτο, ένα δέμα με γλυκά και δυο-τρεις μποτίλιες μπόρα. - Καλησπέρα!..

Πετράκης. - Καλώς το Γιώργο. Πώς; μονάχος;

Γιώργος. - Τώρα θάρθουνε και τα κορίτσια... Κυρά-Σταμάτα, πάρε, σε παρακαλώ, αυτά και βάλε τα σ' ένα πιάτο. Κι αυτά... (Τρέχουν η κυρά-Σταμάτα κ' η Βάσω, του παίρνουν τα πράγματα που κρατεί και τα τοποθετούν.)

Πετράκης, στη Σταμάτα. - Άντε να δώσεις μια ματιά και στο φαΐ.

Κυρά-Σταμάτα. - Έννοια σας, είναι έτοιμο. (Βγαίνει από το βάθος.)

Βάσω. - Με θέλετε μένα τίποτα;

Πετράκης. - Όχι, τζοβαλίρι μου!

Γιώργος. - Προς το παρόν, όχι. Αργότερα... αν δεν έρθει η Κική, εσύ θα κάτσεις μαζί μας στο τραπέζι, να γίνομε τέσσερις. Να το ξέρεις!

Βάσω. - Ω, ευχαρίστως! (Από μέσα της.) Μακάρι να μην ερχόταν!.. (Φεύγει από το βάθος.)

Γιώργος, στον Πετράκη, άξαφνα. - Α!.. πήγα να το ξεχάσω. Πρωτύτερα είδα την Ελπινίκη και μου είπε να σου θυμίσω κείνο που ξέρεις.

Πετράκης. - Ποιο;

Γιώργος, με απορία. - «Ποιο;»... Ωστε δεν ξέρεις τίποτα;

Πετράκης. - Όχι.

Γιώργος. - Αχαγούχα! Δεν ξέρεις, αλήθεια, τη μεγάλη συμφορά που σ' επλάκωσε; Μα η Ελπινίκη μου είπε πως σούγραψε... Απ' το σκίτι της θειάς της, λέει, πρόφτασε και σούγραψε λίγα λόγια, με το μολύβι, να σε ειδοποιήσει.

Πετράκης. - Πότε; Εγώ δεν έλαβα γράμμα της Ελπινίκης.

Γιώργος. - Μπα! Μα στόστειλε, λέει, εδώ, σήμερα το πρωί, μ' ένα λούστρο... Δέκα, έντεκα η ώρα.

Πετράκης. - Δεν έλαβα τίποτα. Κι όλο το πρωί ήμουν εδώ... Έλα, πες μου πρώτα τι συμβαίνει, κ' ύστερα εξετάζουμε για το γράμμα.

Γιώργος. - Μα να, παιδί μου. Οι σχέσεις σου με την Ελπινίκη... ανακαλύφτηκαν!!

Πετράκης, μαδιαφορία, ξαπλώνεται σε μια πολυθρόνα. - Ωχ,

αδερφή, με τρόμαξε!.. Πάντα ανακαλύφτουνται στο τέλος οι σχέσεις μου με τις διάφορες Ελπινίκες.

Γιώργος. - Μ' αυτές δεν είναι στο τέλος, είναι στην αρχή.

Πετράκης, ως άνω. - Ή στο τέλος, ή στην αρχή, ουδέποτε μου συνέβη να μην ανακαλύψτουν. Είναι μοιραίο.

Γιώργος. - Ναι, μα θα βρεις το μπελά σου. Γιατί η Ελπινίκη έχει κάτι συγγενείς, παλικαράδες, της κάμας και της πιστόλας ανθράκους...

Πετράκης, ειρωνικά. - Φοβερούς και τρομερούς...

Γιώργος, συνεχίζει. - Ναι... που θα σε υποχρεώσουν...

Πετράκης, συμπληρώνει. - Να την πάρω! Μ' αυτό θέλω κ' εγώ. Ογδόντα χιλιάδες πρόκια έχει το παλιοκόριτσο.

Γιώργος. - Όχι! δεν είν' έτσι.

Πετράκης. - Μα το ξέρω καλά. Τώσ κ' εκατό. Και δυο χρυσά δόντια.

Γιώργος. - Μπρε δε σου λέω για την πρόκια. Σου λέω για τους παλικαράδες συγγενείς. Λοιπόν, αυτοί θα σε υποχρεώσουν όχι να την πάρεις, αλλά να τους επιστρέψεις τα γράμματά της και να πάψεις να έχεις μαζί της κάθε σχέση.

Πετράκης, αδιάφορα. - Μπα...

Γιώργος. - Μάλιστα, μάλιστα. Η Ελπινίκη, βλέπεις, αναγκάστηκε να τα ομολογήσει όλα. Γιατί με την πρώτη υποψία, της έσπασαν το συρτάρι και της βρήκαν τα γράμματά σου.

Πετράκης. - Αφού δεν τις έσπασαν το κεφάλι, πάλι καλά! (Γελά.)

Γιώργος. - Μη γελάς, γιατί τα μέτρησαν.

Πετράκης. - Καλύτερα θάκαναν να τα διαβάσουν... Τόσο δύορφα γράμματα!..

Γιώργος. - Και τα διάβασαν, και τα μέτρησαν. Επτά. Και βρήκαν πως αντιστοιχούν μ' όλα τόσα δικά της, που σου έστειλε και, φυσικά, θα τα έχεις φυλαγμένα εσύ, όπως είχε κ' εκείνη τα δικά σου.

Πετράκης, δείχνει το γραφείο. - Να, εκεί μέσα, σ' εκείνο το συρτάρι τάχω. Ας κοπιάσουν.

Γιώργος. - Θα κοπιάσουν. Θα σε τσακώσουν δηλαδή στο δρόμο και...

Πετράκης. - Σιγά!.. Το ξέρεις πως μέσα στο ίδιο το συρτάρι, υπάρχει και κάποιο ρεβόλθερ;.. Και το ξέρεις, πως όταν θγαίνω έξω, το ρεβόλθερ αυτό πηγαίνει εδώ-μέσα; (Δείχνει την πισινή τσέπη του πανταλονιού του.) Λοιπόν μη φοβάσαι και γράμματα κοριτσιού δε μου παίρνουν εμένα! (Κάνει πως κρατεί το ρεβόλ-

βερ και σκόκευει.) «Πόσα είπατε; Επτά;... Πάρτε προς το παρόν αυτά τα έξι και που έχω μαζί μου και το άλλο σας το χρωστάδι.»

Γιώργος. - Ναι, μα εκείνοι θάναι δυο. Και θάχουν δώδεκα... Χωριστά οι κάμες.

Πετράκης. - Δε βαριέσαι!.. Μα το γράμμα!.. Τι έγινε, αλήθεια, αυτό το γράμμα; Πώς δεν τόλαβα;

Γιώργος. - Μα δε σου είπα; Σου τόστειλε το πρώι εδώ, μ' ένα λόδυστρο.

Πετράκης, σηκώνεται. - Το παλιόπαιδο! τη γέλασε. (Κτυπά ενα κουδούνι.) Να ρωτήσω τη Σταμάτα.

Βάσω, από την πόρτα του θάθους. - Ορίστε.

Πετράκης. - Που είναι η θεια σου;

Βάσω. - Στην κουζίνα.

Πετράκης. - Το πρωί ήρθε δω κανένας λούστρος μ' ένα γράμμα για μένα;

Βάσω. - Λούστρος;.. όχι. Εγώ δεν είδα.

Πετράκης. - Για ρωτήσε, σε παρακαλώ, τη θεια σου.

Βάσω. - Να τη ρωτήσω. Μα δεν ήρθε. Δε θα τον έθλεπα εγώ; (Φεύγει.)

Πετράκης, στο Γιώργο. - Μην τόστειλε στην «Κύπριδω»;

Γιώργος. - Όχι, σου λέω, εδώ. Αληθεια, επειδή είπες «Κύπριδω», σούστειλαν το λογαριασμό;

Πετράκης. - Μή μου το θυμίζεις, ναζεις, μη μου το θυμίζεις.. Φαντάσου τι λογαριασμό θα μου στείλουν!.. Α, πολύ άσκημο μεθύσι κάνουν αυτά τα κορίτσια!.. Όχι η Κική σου, όχι. Άλλα εκείνη η Ντεζιρέ είναι ανυπόφορη! Δεν ξανατρώω μαζί της, που να με κάνει χρυσό. Εδώ! Εδώ μέσα ας σπάζει ό,τι θέλει. Τη δένω επιτέλους και ησυχάζει.

Γιώργος. - Μα δεν επέρασες καθόλου από κει;

Πετράκης. - Από πού; Από την «Κύπριδω»;.. Με τι μούτρα; με τι πορτοφόλι; Έχω και δεν έχω ένα εκατοστάρικο, όλη μου η περιουσία. Ούτε ζήσα, φίλε μου! Όποτε θέλουν, ας μου στείλουν το λογαριασμό' κι όποτε θέλω, τον πληρώνω.

Γιώργος. - Μου κακοφαίνεται, καημένε, που δεν έχω κ' εγώ αυτές τις ημέρες... νάδινα τουλάχιστο τα μισά..

Πετράκης. - Και πότε έχεις κι εσύ?.. Έννοια σου και το επάγγελμα του αντιπροσώπου Ξένων Ναυπηγείων (δείχνει το Γιώργο) δεν είναι επικερδόστερο από το επάγγελμα του καθηγητού (δείχνει τον εαυτό του) Ξένων Γλωσσών.

Γιώργος. - Μα τι να σου κάνω που ξελογιάζεις τις μαθήτρες σου, αθεόφοιδε, και μπερμπαντεύεις με τους μαθητάδες σου; Φυ-

σικό να μείνεις στο τέλος χωρίς κανένα και χωρίς καμιά!

Πετράκης. - Αμή συ που δεν κατάφερες ακόμα να σου παραγγείλει η Κυθέρνηση ούτε βάρκα;

Βάσω, επιστρέφει από την πόρτα του βάθους, με δύο γράμματα και μ' ένα βιβλιάριο στον Πετράκη. - Ορίστε!

Πετράκης. - Α, νάτο!

Βάσω. - Όχι, δεν είναι αυτά. Αυτά τάφερε τώρα ο ταχυδρόμος;. Είναι συστημένα και τα δύο, και πρέπει, λέει, να υπογράψετε. (Του δίνει τα γράμματα και το βιβλιάριο.) Δες σας τόπα πως δεν επάτησε σήμερα λούστρος εδώ; Κ' η θεια μου δεν είδε κανένα. Τη ράτησα.

Πετράκης, πηγαίνει στο τραπέζι του και υπογράφει για τα συστημένα, που τα πετά με περιφρόνηση από μέσα του. - Χμ! κάτι υποπτεύομαι, αλλά ας είναι. (Στη Βάσω.) Καλά, δώσε πίσω το βιβλίο, τζοβασίρι μου.

Βάσω, παίρνει το βιβλιάριο και φεύγει με νάζι. - Μμμ! τζοβασίρι, καλά!..

Γιώργος. - Χμ! συστημένα... μπαλωθήκαμε!

Πετράκης. - Δε διαρίεσαι! Τέλεστίγραφα από δανειστάδες. Ούτε θα τανούζω!. Μ' αργούν τα κορίτσια κ' άρχισα να πεινώ.

Γιώργος. - Θαρθούν. Δεν την ξέρεις την Κική, πόση ώρα κάνει να ντυθεί; Έπειτα θα μπει σ' ένα μόνιππο, θα περάσει να πάρει τη Ντεζιρέ και θάρθουν μαζί. Μ' άνοιξε, καπημένε, τα γράμματά σου, να γελάσουμε με το... συστημένο ύφος!

Πετράκης. - Α, όχι! απόγει δε σκοπεύω να χαλάσω την καρδιά μου. Ες αύριον τα συστημένα!.. Θέλεις να ιδείς γράμμα; Ναι! ένα ασύντατο! (Βγάζει μ' ενθουσιασμό από την τσέπη του το γράμμα που του πέταξε από το παράθυρο η Φρόσω, το φίλει και το δίνει του Γιώργου.)

Γιώργος, παίρνει το γράμμα και το διαβάζει. - Από ποια είναι αυτό;

Πετράκης. - Να, (δείχνει τη μπαλκονόπορτα) από την αντικρινή μου. Καινούργια κατάκτηση, φίλε μου. Κι έτσι, άψε-σβήσε. Κου-ντε-φουντρή.. Στην αρχή θύμωνε που την κοίταζα. Έπειτα κρυφογελούσε... Μα ένα κομματάκι, καπημένε, μια γυναικούλα! Καδράκι!.. Δε βάσταξα και της έγραψα: «Θερμοτάτη ικεσία του δυστυχούς σας αντικρινού. Προς Θεού! Κλείνετε τα παράθυρά σας, να μη σας βλέπει, γιατί θα χάσει το νου του!» Της το πέταξα και περίμενα. Και σήμερα το πρωί, βρήκα στο μπαλκόνι αυτό. Ταπόγεμα, ευθύς, δεύτερο εγώ.

Γιώργος. - Φαίνεται σκασμένη για εραστή. Ε;

Πετράκης. - Μα με τέτοιον άντρα που έχει η κακομοίρια!..

Γιώργος. - Από τη φλόγα της, θα την έπαιρνε κανείς για ωντοχήρα.

Πετράκης. - 'Όχι, είναι παντρεμένη. Μα μ' ένα γελοίο. Περπατεί φορτωμένος βιβλία και κυνηγάει γάτες. Καθηγητής μου είπαν.

Γιώργος. - Α, ναι! Τον έχω ιδεί κι εγώ. Τι κωμικό μούτρο!

Πετράκης, γελώντας. - Άλλα ούτε πώς τον λένε έμαθα, ούτε τι καθηγητής είναι.

Γιώργος. - 'Όχι βέβαια Ξένων Γλωσσών.

Πετράκης, γελώντας. - 'Όχι βέβαια! Μάλλον φαίνεται της Ελληνικής.

Γιώργος. - Μα να μη ρωτήσεις, καπημένε, πώς τον λένε; αφού τον έχεις γείτονα και τάφτιασες κιόλα με τη γυναίκα του;

Πετράκης, - Α! εγώ πρώτα τα φτιάνω με τις γυναίκες και κάτι πρώτα για ονόματα. Είναι μια αρχή μου... Δος μου τώρα το γράμμα να το φυλάξω. (Παίρνει το γράμμα από τα χέρια του Γιώργου και ανοίγει το συρτάρι του γραφείου του.) Να και τα γράμματα της Ελληνικής. (Βγάζει μια δέσμη γράμματα, από το συρτάρι, τα δείχνει του Γιώργου μια στιγμή και πάλι τα φυλάξει.) Ας κοπάσουν να τα πάρουν! (Βάζει στο συρτάρι και το γράμμα της Φρόσως και το κλείνει.) Ουφ! μα τι αργούν έτσι αυτά τα κορίτσια; Γιώργο, τους κρεμούμε το κουτάλι;

Γιώργος. - Όχι, καπημένε! Διάβασε κ' εκείνα τα συστημένα, να περάσει η ώρα... θάρθουν.

Πετράκης, φουρκισμένος. - Ε! μ' έφαγες πια με τα συστημένα. (Τα παίρνει με θυμό και τακοσφραγίζει ένα-ένα.) Ορίστε.. Να τανούζω να ησυχάσεις... Απέξω τα ξέρω. (Κάνει πως διαβάζει.) «Κύριε, εάν εντός της αύριον, δεν διέλθετε...» (Έκπληκτος.) Μπρε, όχι! Δεν είν' αυτό! (Διαβάζει τώρα αληθινά.) «Ελλόγιμε κύριε, σας εσωκλείσω τραπεζιτικήν επιταγήν δια δραχμάς εκατόν είκοσι και σας παρακαλώ να μου στείλετε εκατόν αντίτυπα των Προβλημάτων σας...» Ω, διάβολε! να και το τσεκι!

Γιώργος, κάνει να πλησιάσει. - Τι λες; τι λες; Αλήθεια!..

Πετράκης, τον εμποδίζει με χειρονομία. - Στάσου εκεί, στάσου! Από μακριά, κύριε αντιπρόσωπε Ξένων Ναυπηγείον! Να ιδούμε και τάλλο... (Διαβάζει και το δεύτερο γράμμα.) Χμ! αυτό έχει χαρτί. «Λαμβάνετε εσωκλείστως δραχμάς εξήκοντα...» Νά τις! (δείχνει δύο τρία χαρτονομίσματα) «ανθ' ων παρακαλείσθε να μοι αποστέλλετε πεντήκοντα σώματα των υμετέρων Προβλημάτων Αριθμητικής δια την Α' τάξιν του Γυμνασίου...»

Γιώργος, κάνει πάλι να πλησιάσει. – Δε στο είπα λοιπόν πως μπαλωθήκαμε; Να, εγώ είχα προαισθημα! Μα...

Πετράκης. – Μη ζυγώνεις.. (Χώνει βιαστικά το τσεκ και τα χαρτονομίσματα στο πορτοφόλι του.) Τώρα το ξέρω πως αυτά δεν είναι δικά μου, μα μια πον τάφερε εδώ ο ταχυδρόμος, τα δανείζουμαι στην ανάγκη. Αφήνει τα γράμματα στο τραπέζι του).

Γιώργος. – Θάκανε λάθος δέβαια.

Πετράκης. – Οι φάκελοι γράφουν: «Κύριον Πέτρον Παπαπέτρου, καθηγητήν, οδός Χάρητος, Αθήνας.» Είναι αλήθεια, ότι εγώ δεν πουλώ Προβλήματα Αριθμητικής και δεν γράφουμαι Παπαπέτρου αλλά Παπαπέτρος. Η διαφορά όμως είναι μικρή: το ύψιλον διαβάζεται και σα νι.

Γιώργος. – Μπρε! να μην είναι του αντικρίνου;

Πετράκης, με απάθεια. – Λες; πολύ πιθανό!. Το ζήτημα είναι ότι σ' αυτό το δρόμο, – το υποκτεύτηκα και πριν, που χάθηκε το γράμμα της Ελπινίκης, κι από κάτι άλλα συμπτώματα, – θα κάθεται κι άλλος Πέτρος Παπαπέτρου, επίσης καθηγητής. Αν είναι τώρα ο αντικρινός ή κανένας άλλος τρίτος, αυτό, προς το παρόν, δε μας συμφέρει να το εξετάσουμε και να το ξεκαθαρίσουμε. Έχουμε, βλέπεις, μεγάλα έξοδα και μεγάλη απενταρία. Κι ώσπου να μας στείλει η «Κύπρις» το φοβερό και τρομερό λογαριασμό, ο καλός ο ταχυδρόμος, εν τω μεταξύ, μπορεί να μας φέρει και μερικά άλλα συστήματα.

Γιώργος. – Μα είμαι περιέργος! Αν ρωτούσαμε τη Σταμάτα, μήπως ξέρει πώς λέγεται ο αντικρινός..

Πετράκης, με τρόμο. – Όχι, όχι, όχι! Όύτε λέξη!. Μη κίνει τον ανάγυρον!. Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να μάθουν, να υποτευχούν καν, οι γυναίκες τέτοιο πράμα, κι άμα έρχεται γράμμα, να ρωτούν: «Για εδώ είναι, ή για τον αντικρινό?» Όχι, όχι!

Γιώργος. – Πώς θα δανειζόμαστε τότε το περιεχόμενο, ε... (Γελά.)

[Ακούνται απέξω βήματα και γέλια.]

Πετράκης. – Σιωπή! τα κορίτσια!.. Μη σου φύγει λόγος πως έλαβα χρήματα!..

[Μπαίνουν από το θάθος η Κική και η Ντεζιρέ.]

Κική. – Ήρθαμε! Καλησπερούδια!..

Πετράκης. – Μα ελάτε λοιπόν!. Ψοφήσαμε από την πείνα! Κοντέψαμε να σας κρεμάσουμε το κουτάλι! (Στη Ντεζιρέ.) Ουί, θου συσπάντρ λα κουνιγέρ!. Μπον σουάρ, μα σερ! (Την φιλεί, ενώ ο Γιώργος αγκυλιάζει την Κική.)

Ντεζιρέ, μουτρωμένη. – Μπονσουάρ. Μα τι; εντώ-μέσα τρώει τάρα;

Πετράκης. – Λα ντεντάνι!.. πουρκουά; δεν είναι ωραία εδώ-μέσα;

Ντεζιρέ. – Εμένα ντε μαρέσει σπίτι. Τέλει έξω!

Πετράκης, γλυκά. – Α! όχι έξω, χρυσή μου! ντεόρ νον!. Γιατί μου κάνεις άσχημο μεθύσι! (Τη χαίδενει.) Τυ λε φαι του μερι!

Ντεζιρέ, με θυμό. – Πλαι-τιλ;.. Κομμάν;

Πετράκης. – Να, τα κάνεις όλα θάλασσα!

Ντεζιρέ, τον σπράχνει με θυμό. – Μήλα ρωμαίικα!.. Ελληνικά σου καταλαβαίνει καλύτερα από γκαλλικά σου!

Γιώργος, γελώντας. – Καθηγητής, βλέπεις, Ξένων Γλωσσών.

Πετράκης. – Όχι της Γαλλικής! Ιταλικής μόνο κι Αγγλικής.

Γιώργος. – Καλά! Άκουσα και τα Ιταλικά που μιλούσες προχτές με τη Σπεράντσα. – Μα δεν καθόμαστε; (Προχωρεί στο τραπέζι.) Έλα, Κική μου, εσύ που σ' αρέσει και μέσα και έξω, φτάνει να είσαι με το Γιώργο σου, έλα, κάθησε!. Μαντμαζέλ Ντεζιρέ, ορίστε!. (Κάθεται καθώς και η Κική.)

Ντεζιρέ. – Ντε τέλει! ντεν τρώει! ντεν κάτεται!. Πάμε «Κύριντα»!

Κική. – Χμ! ιστορίες θάχουμε απόψε.

Πετράκης, στη Ντεζιρέ, καλοπιαστά. – Στην «Κύπριδα»; Μα γιατί;.. Ναφήσουμε τ' ωραίο μας σπιτάκι, τη γκαρσονιερούλα μας, και το λαγό που μας μαγείρεψε η Σταμάτα;.. Αμαρτία δεν είναι;.. Έλα, έλα να καθήσουμε στο τραπέζι.. Αυτοί άρχισαν κιόλα.

Γιώργος. – Έπειτα στην «Κύπριδω» θα κινδυνεύαμε να φάμε και... παραμία τεσσαράκοντα!

Ντεζιρέ, που δεν εννοεί αυτή τη φράση. – Τι να φάει;..

Πετράκης, κουνώντας το χέρι του για να δηλώσει το ξύλο. – Καράντ μοάν εν! α, ωραίο φαΐ! – Έλα τώρα, Ντεζιρέ μου, άσε τα πείσματα.

Ντεζιρέ. – Όκι!

Πετράκης. – Καλά λοιπόν! (Πάει στο τραπέζι.) Εμείς θα φάμε. Εσύ κάνε ό,τι θέλεις! (Κάθεται κι κυπά το κουδούνι.) Σταμάτα!

Ντεζιρέ, με πείσμα. – Α! έτσι είσαι;.. Καλά! Κάτσεις κ' εγκώ μα ντε φάει τίποτις! Μόνο τα πιει! (Κάθεται στο τραπέζι κι κυπά με το χέρι.) Γκαρσόν!

Πετράκης. – Ε, σιγά! Εδώ δεν έχει γκαρσόν. Εδώ έχει Βάσω και Σταμάτα. Νάτη!

Σταμάτα, μπαίνει δεξιά. - Να σερβίρω;
Πετράκης. - Και γρήγορα!
Ντεζιρέ. - Σταμάτα!.. Μπύρα!.. Ρετσίνα!.. Σαμπάνια!..
Πετράκης. - Φέρε, Σταμάτα, το φαΐ!
Ντεζιρέ. - Ντε τέλει φαΐ! Μπύρα!
Γιώργος. - Ε, καλά: θέλουν οι άλλοι. Φέρε δω, Σταμάτα, εκείνη τη μποτίλια... και άντε να σερβίρεις.
Σταμάτα, σαστισμένη, φέρνει μια μποτίλια μπύρα και τη δίνει του Γιώργου. - Ορίστε μπύρα!
Γιώργος. - Στείλε μας, αν θες, και τη Βάσω, να μας περιποιηθεί. (Κάνει νανοίζει τη μποτίλια.)
Σταμάτα. - Μάλιστα! (Φεύγει βιαστικά)
Πετράκης, αρπάζει του Γιώργου τη μποτίλια. - Ε! στάσου! (Στη Ντεζιρέ:) Τί θα πιεις εσύ; ρετσίνα ή μπύρα;
Ντεζιρέ. - Απ' όλα!
Πετράκης. - Α, δεν έχει απ' όλα! Ή το ένα ή το άλλο. Γιατί θα τανακατέψεις και θα μεθύστεις.
Κική. - Και θα πάμε στο θέατρο, Ντεζιρέ μου. Να μη χάσουμε την πρώτη της καινούργιας οπέρέτας.
Ντεζιρέ, στον Πετράκη. - Καλά: θάλε πρώτα μπύρα!.. Τέατρο! εγκώ ντε τέλει απόψε τέατρο!.. «Αρκιατσίγγανο», σακλαμάρες!
Πετράκης. - Μα τίποτα δε θέλεις απόψε, τίποτα!.. Να! (Ανοίγει τη μποτίλια και της βάζει μπύρα.) Να, πιε, πιε να ξελυσσάξεις.. Ή λύσσαξε, μέθυσε, σπάστα επιτέλους!
Ντεζιρέ. - Α, για να σου πω! (Πίνει με φουρκα;) Μη λες έτσι, γιατί τα σπάνει πριν μετύσει!.. (Κάνει πως θα σπάσει τα ποτήρια.)
Γιώργος. - Ελευθερα, ελευθερα, σα στο σκήτι σου!
Κική, γελάντας. - Σα στην «Κύπριδα» καλύτερα!..
Πετράκης. - Μα τρώτε κιόλα, μην αργήσουμε. Αφού θα πάμε και στο θέατρο. (Τρώντε όλοι τα ορεκτικά, εκτός της Ντεζιρέ, που όλο πίνει;) Μανζ, μανζ, τουά ωσί, μα σερί!.. Ουφ! Τυ νουζ α σορτί λ' αμ!..
Γιώργος, συμπληρώνει γελάντας. - Την ψυχή ανάκοδα! Εδώ σε θέλω! Πώς θα το πεις;
Πετράκης, συλλογίζεται λίγο κ' έπειτα θριαμβευτικάς. - Αν σανς οποζέ!
Γιώργος. - Μπράθο, κύριε καθηγητά!
Βάσω, μπαίνει από τη θύρα του δάθους. - Με φωνάζατε, κύριε Γιώργο;

Γιώργος. - Ναι, ναι, έλα δω.
Βάσω. - Μα τι με θέλετε, αφού ήρθε κ' η κυρία Κική;
Γιώργος. - Να μας περιποιηθείς, τζοβαλίρι μου, σαν καλό κορίτσι που είσαι. Να, πάρε αυτά τα πιάτα. (Της δίνει ένα δυο πιάτα.) Και φέρε καθαρά.
Βάσω, τα παίρνει με δυσαρέσκεια. - Μμ, μάτια μου! (Από μέσα της ενώ φεύγει;) Για να τους κάμω τη δούλα. Δεν έσπαζε το πόδι της καλύτερα;
Πετράκης, στη Ντεζιρέ που όλο πίνει. - Φτάνει, Ντεζιρέ! σετ αστέ.. 'Αστε να φας πρώτα κατιτί.
Ντεζιρέ. - Μα ντεν είντες που έφαγκε σαλάμι; Τέλει τώρα και ρετσίνα.
Σταμάτα, μπαίνει με μια απλάδα φαΐ και την αφήνει στο τραπέζι. - Ορίστε και το στυφάδο!
Κική, με χαρά. - Λαγός; Μπράθο!..
Πετράκης. - Ελάτε! (Κάνει να σερβίρει πρώτη τη Ντεζιρέ, αλλ' αυτή αναποδογυρίζει το πιάτο της.) Ας ειν' καλά το γινάτι σου!.. Μπεκρού!.. 'Ελα εσύ, Κική μου! (Σερβίρει την Κική. Ο Γιώργος παίρνει μόνος του, ο Πετράκης σερβίρεται και ξαναγυρίζει στη Ντεζιρέ.) 'Ελα, άσε τα νάζια! Σε τ' εν λιέθρῳ!
Γιώργος. - Λαγός τη φτέρην έτριβε, κακό της κεφαλής του. Αυτό σε θέλω να της μεταφράσεις, Πετράκη!
Ντεζιρέ. - Τίποτα! Ρετσίνα!
Πετράκης. - Ουφ! μ' έσκασε! (Τρώει.)
Ντεζιρέ. - Ρετσίνα!.. (Αρπάζει τη μποτίλια της ρετσίνας και βάζει μόνη της. Από τη στιγμή αυτή την αφήνουν. Κι αυτή του πάλι λίγο φαΐ και όλο πίνει.)
Κική. - Καλά ξεμπερδέματα!.. (Γελά και πίνει.)
Βάσω, ξαναγυρίζει με πιάτα και τους περιποιείται μαζί με τη Σταμάτα, σ' όλο το διάστημα που τρώνε και πίνουν.
Γιώργος, στην Κική. - Κοίταξε όμως να μη μεθύσεις και συ. Παραπίνεις!
Κική. - Α, μη φοβάσαι. Εγώ σηκώνω πιοτό. Δεν είμαι σαν τη Ντεζιρέ, που με δυόμισι ποτηράκια σπάζει τέσσερις καθρέφτες. (Τρώνε και πίνουν βιαστικά. Η Σταμάτα και η Βάσω μπαινούνται και τους φέρνουν τυρί, φρούτα, γλυκίσματα κτλ.)
Πετράκης, εύθυμα. - Να σας πω κατιτί, παιδιά. Ένα ζήτημα. Άμα μια γυναίκα έχει άντρα που τον λένε, ας υποθέσομε, Πέτρο Παπαπέτρο, και κάνει εραστή έναν που τον λένε κι αυτόν, ας υποθέσομε, Πέτρο Παπαπέτρο, - ε; αυτή η γυναίκα απατά τον άντρα της; Τι λες, Κική;

Κική. – Ναι!

Γιώργος. – Όχι!

Πετράκης. – Εσύ, Ντεζιρέ;

Ντεζιρέ, απειλητική. – Να σου βγάλει το μάτι!

Πετράκης. – Άς το τώρα το μάτι. Ναι ή όχι;

Ντεζιρέ. – Ναι!

Πετράκης. – Ε, δεν είπατε τίποτα! Εγώ λέω πως τον απατά και δεν τον απατά. Τον μισοαπατά. (Στη Ντεζιρέ.) Ελ λε τρομπ α ντεμι.

Ντεζιρέ. – Τα σου βγάλει το μάτι... α ντεμι! (Τον απειλεί με το πηρούνι.)

Πετράκης. – Βάσω! Η Ντεζιρέ αγρίεψε. Φέρ' εκείνη τη σαμπάνια, να μερώσει!

Ντεζιρέ, με χαρά. – Α, ναι! το σαμπάνια! Γκρήγκορα! Ζήτω!

[Η Βάσω φέρνει μια μποτίλια σαμπάνια. Την ανοίγουν και πίνουν.]

Γιώργος. – Ντεζιρέ αθάνατη, στην υγειά σου!

Πετράκης. – Κική θνητή, στην υγειά σου!

Ντεζιρέ. – Εβίθα!.. (Σηκώνεται με το ποτήρι της κι αρχίζει να τερετίζει ένα τραγούδι και να χορεύει, αλλ' αμέσως ξανακάθεται.) Ντε μπορεί... ζαλίστηκε... Τ' ανοίξει και το άλλο;

Γιώργος. – Α, επειδή ζαλίστηκες; Όχι! Την άλλη, άμα γυρίσουμε από το θέατρο. Θα σουκάρουμε μ' αυτά τα λείψανα (δείχνει το τραπέζι) και θα πούμε τη δεύτερη μποτίλια. Αν θέλετε τώρα, πάμε.

Κική. – Ναι, ναι. Να μη χάσουμε την πρώτη πράξη.

Πετράκης. – Εμπρός λοιπόν! (Σηκώνεται.)

Κική. – Σηκωθείτε!. Ντεζιρέ, τι κάθεσαι; (Σηκώνεται.)

Γιώργος, σηκώνεται. – Εννιά και είκοσι. Μόλις προφταίνουμε.

Σταμάτα, που σ' όλο αυτό το διάστημα μπαινοθγαίνει. – Το αμάξι ήρθε!

Ντεζιρέ. – Ντεν πάει πουτενά... Νυστάζει... (Κλείνει τα μάτια.) Τρεις νύκτες έκει κλείσει μάτι!

Πετράκης. – Ε! θα κοιμηθείς τώρα; (Ετοιμάζονται για έξω.)

Ντεζιρέ, με κλειστά μάτια, σκουντουφλάντας. – Ζαλίστηκε... Το κάμαρα γκυρίζει...

Γιώργος. – Άμα σε χτυπήσει έξω ο αέρας, θα ξεζαλιστείς.

Ντεζιρέ. – Υπνο! ύπνο!.. νυστάζει!.. (Σηκώνεται από τη θέση της και πέφτει σ' ένα καναπέ σαν ψοφίμι.) Αφήστε με!

Πετράκης. – Ορίστε χάλια!.. Άλλου είδους μεθύσι απόψε...

νυσταχτικό!.. Στην «Κύπριδα» που μπορούσε να κοιμάται, τάσπαζε. Εδώ που μπορούσε να σπάζει, κοιμάται. Απελπισία!

Γιώργος, δυνατά. – Ε! Ντεζιρέ!.. Θα πάμε στο θέατρο ή όχι; Ντεζιρέ!!!..

Ντεζιρέ, κοιμισμένη. – Μμμμμ!

Πετράκης, την σκουντά. – Ε, κουνήσου!.. Θαρθείς ή όχι;

Ντεζιρέ. – Μμμμμ!

Πετράκης. – Μούζις. (Η Βάσω γελά.)

Γιώργος. – Άς τη! δεν είναι σε κατάσταση. Πάμε μεις, κι αυτή ας μείνει εδώ να κοιμηθεί. Ύστερα που θα γυρίσεις, θα τη βρεις φρέσκα.

Κική. – Ναι, καλέ, πάμε μεις τώρα. Αυτή καλά κοιμάται όω.

Πετράκης. – Να σας πω την αλήθεια... κ' εγώ δεν έχω όρεξη για θέατρο. Προτιμώ να κάμω συντροφιά της Ντεζιρέ.

Κική, φουρκισμένη. – Ουφ! θα μας σκάσετε!... Πέρασε κ' η ώρα. Πάμε, Γιώργο! Αυτοί ας κάμουν ό,τι θέλουν!.. Ορεβουάρ!.. (Φεύγει από την πόρτα του βάθους.)

Γιώργος. – Στάσου, Κική! (Στον Πετράκη.) Μ' αλήθεια, θα μείνεις;

Πετράκης. – Ναι, είμαι ζαλισμένος... Έχω και τρεις νύχτες να κοιμηθώ από τα γλέντια. (Χασμουριέται.) Έναν υπναράκο, στην πολυθρόνα, τον προτιμώ τώρα απ' όλους τους «Αρχιατοίγγανους» του κόσμου. Άντε!

Γιώργος. – Καλά· πάμε οι δύο μας. Γεια σου, ορεβουάρ! (Φεύγει από το βάθος τρέχοντας.)

Πετράκης, ξαπλώνεται σε μια πολυθρόνα, για να κοιμηθεί. – Σταμάτα, συγύρισε λιγάκι το τραπέζι. Πάρε να φάτε και σεις κατίτι και δι, τι μείνει άσ' το. Άμα γυρίσουν αυτοί, θα ξαναφάνε. (Κλείνει τα μάτια του.)

[Η Σταμάτα κι η Βάσω συγυρίζουν. Σιωπή.]

Ντεζιρέ, σηκώνεται άξαφνα με κλειστά μάτια. – Στο κρεβάτι!.. Ντε μπορεί να θαστήξει... Σταμάτα, έλα με βοηθήσεις γκντετε... Άααα, ύπνο! Κρεβάτι!..

Πετράκης, στη Σταμάτα. – Πιάσ' τη! Σκουντουφλάει, θα πέσει!.. Βάλε τη να κοιμηθεί.

[Η Σταμάτα τρέχει, πιάνει τη Ντεζιρέ και την οδηγεί στην πρώτη πόρτα δεξιά.]

Ντεζιρέ. – Άαα! ως το πρώι τα κοιμάται!. Τρεις νύκτες ντεν έκλεισε μάτι. Μπον νουύ! (Βγαίνει με τη Σταμάτα.)

Πετράκης. – Μπον ρεβέλγι! (Ξανακλείνει τα μάτια του.)

Βάσω, ενώ συγυρίζει. – Παραφάγατε, παραήπιατε κ' εβάρυνε

το κεφάλι σας.

Πετράκης. - Μμμμμ!..

Βάσω. - Καλύτερα που ήρθε κ' η κυρία Κική. Ειδεμή θα μ' εκαθίζετε μένα και τώρα θα ήμουν στα ίδια χάλια κι εγώ. Αλήθεια;

Πετράκης. - Μμμμμ!

Βάσω, σιγά. - Μουέις και ξερός!

Γιώργος, ξαναγυρίζει από την πόρτα του βάθους τρομαγμένος και διαστικός. - Πετράκη! Πετράκη!.. Οι παλικαράδες της Ελπινίκης! Ο μπάρμπας κι ο ξάδερφος!

Πετράκης, χωρίς νανοίξει τα μάτια του. - Μμμμ;

Γιώργος. - Ακούς. Με τσάκωσαν απέξω, καθώς θγαίναμε. Αυτοί θα είναι χωρίς άλλο και σε φυλάνε! Ο ένας, ο χοντρός, με ρώτησε: «Ξέρετε που κάθεται ο κ. Παπαπέτρος ο καθηγητής;..» Δεν το συλλογίστηκα αμέσως και είπα «εδώ».

Πετράκης, στον ύπνο του. - Να! (Τον μουντζάνει.)

Γιώργος. - Με ξαναρωτά: «Είν' απάνω τώρα;» Τότε το συλλογίσθηκα και του κάνω: «Όχι, δεν είν' απάνω. Ούτε θάρθει απόψε».

Πετράκης. - Μμμμ!..

Γιώργος. - Με ρωτάει ο άλλος, ο αδύνατος: «Πώς είναι για να τον γνωρίσουμε, αν γυρίσει;» Κι εγώ τους δίνω τα χαρακτηριστικά του αντικρινού, του ομονόμου σου ντε! Με ακούς;

Πετράκης. - Μμμμ!.. Μπράσι!

Γιώργος. - Τους άφησα ν' απομακρυνθούν κ' έτρεξα να σε ειδοποιήσω. Να μη θγεις καθόλου έξω! Ό, τι κι αν συμβεί, μην το κουνήσεις, γιατί μπορεί να σε τσακώσουν. Κι έχουν κάτι παλιό μουστρά! Κακούργοι οι άτιμοι!.. Μ' ακούς; Εγώ σου μιλώ και συκιμάσαι!

Πετράκης, στον ύπνο του. - Ακούω!..

Γιώργος. - Πάω, γιατί με περιμένει στ' αμάξι η Κική... Μη θγεις έξω! (Φεύγει τρεχάτος.)

Πετράκης, σε λίγο ξυπνά: στη Βάσω. - Τι ήταν;.. Ο Γιώργος, αλήθεια, ξαναγύρισε, ή τόβλεπα στον ύπνο μου;

Βάσω. - Μάλιστα, ο κύριος Γιώργος. Κ' είχε ένα φόβο!.. Σας φυλάνε, λέσι, απέξω κάτι παλικαράδες...

Πετράκης, αδιάφορα. - Καλά, τάκουσα... το ξέρω... (Σηκάνεται και τσιτώνεται.)

Βάσω. - Μα δε φοβάστε;.. Εγώ φοβάμαι... Να πάω να μανταλώσω την ξώπορτα;

Πετράκης, χασμουριέται. - Να μην πας πουθενά... (Από μέσα του;) Τι κάθουμαι τώρα;.. Δεν πάω κι εγώ στο κρεβατάκι μου... Και σα γυρίσουν αυτοί ας με ξυπνήσουν. (Ξεκινά σιγά-σιγά και δηγίνει από την πρώτη δεξιά θύρα.)

Βάσω. - Αυτό είναι το καλύτερο, κύριε Πετράκη! (Μόνη, ενώ συγκρίζει;) Μόνο εκείνοι οι παλικαράδες μ' ανησυχούνε... (Τρέχει στο παράθυρο.) Για να ιδώ...

Σταμάτα, επιστρέφει από την πρώτη δεξιά πόρτα. - Έλα τώρα να τσιμπήσουμε λιγάκι και μεις... Τι κοιτάς;

Βάσω, ζωηρά. - Ακούς, θεια; Κάτι παλικαράδες φυλάνε απέξω τον κύριο Πετράκη. Το είπε ο κύριος Γιώργος... Μα δε φαίνεται κανείς... (Κάθουνται κ' οι δύο στο τραπέζι και αρχίζουν να τρώνε ταπομεινάρια.) - Εκτός αν είναι στην πόρτα. Άλλα η πόρτα μας δε φαίνεται από δω. Τη σκεπάζει το μπαλκόνι...

Σταμάτα. - Ε, μ' αυτά που κάνει ο κύριος Πετράκης, θα βρει καμιά φορά το μπελά του.

Βάσω. - Αλήθεια! Δεν αφήνει κορίτσι για κορίτσι! Μα φτωχές μα πλούσιες, μα παντρεμένες μ' ανύπαντρες, μα μικρές μα μεγάλες, δλες!.. Είναι όμως κι αγαπητιάρης ο μασκαράς!

Σταμάτα. - Τον ξετρέχουν, παιδί μου, τον κυνηγάνε. Τι να σου κάνει κι αυτός; Δεν είναι από πέτρα!..

[Ακούεται δυνατό κουδούνισμα από κάτω.]

Βάσω, τρομάζει. - Α!.. ποιος χτυπά τέτοια ώρα; Μην είναι οι παλικαράδες;

Σταμάτα. - Πήγαινε νανοίξεις!.. Οι παλικαράδες δε χτυπούν τις πόρτες!.. κουτή!

Βάσω. - Φοβάμαι! [Δεύτερο κουδούνισμα].

Σταμάτα. - Καλέ, πήγαινε νανοίξεις κ' είμαι κουρασμένη!.. Φοβήσαρα! Θα σε φάνε;

[Η Βάσω τρέχει μια στιγμή στο παράθυρο, δε βλέπει τίποτα και φεύγει από το δάθυος, για νανοίξει. Η Σταμάτα μένει λίγες στιγμές μόνη και πίνει μπύρα.]

Βάσω, ξαναγυρίζει τρέχοντας, κατατρομαγμένη, σαν τρελή. - Θεια!.. Θεια!.. δε στόλεγα; Οι παλικαράδες!.. με τα κουμπούρια!.. Φέρνουν τον κύριο καθηγητή!.. Να, ανεβαίνουν!.. Μάνι μου!.. (Τρέχει στην πρώτη δεξιά θύρα.) Κύριε Πετράκη!.. κύριε Πετράκη!.. Ξυπνάτε!.. (Φεύγει.)

Σταμάτα, σηκώνεται αμέσως, με το ποτήρι στο χέρι. - Παλάθωσε τούτη!.. Φέρνουν τον κύριο καθηγητή!.. Ποιοι; πού;.. (Προχωρεί περιέργη μάλλον παρά φοβισμένη προς τη θύρα του βάθους. Ακούονται δήματα από τρεις ανθράκους.)

*Πέτρος, απέξω. – Δεν είμ' εγώ, σας λέω.. Δεν είμ' εγώ!..
Ο μπάρμπας, απέξω. – Μωρέ, τράβα εμπρός, τράβι!
Ο ξάδερφος, απέξω. – Προχώρει!.. εσύ που ξέρεις τα κατατόπια!..*

Βάσω, επιστρέφει απελπισμένη. – Ωχ, δυστυχία μου!.. Δεν ακούνε! δεν ξυπνούν!.. Κοιμούνται σαν ψόφιοι!..

[Ενώ οι δύο γυναίκες στέκονται έντρομες, παρουσιάζονται, με τα πιστόλια στα χέρια, ο Μπάρμπας κι ο Ξάδερφος, που έχουν στη μέση τους τον Πέτρο, τον σκοπεύουν και τον αναγκάζουν να προχωρεί.]

Σταμάτα, μόλις βλέπει τους κουμπουράδες οπισθοχωρεί και ξεφωνίζει. – Α, α!.. βοήθεια!.. βοήθεια!..

Ο ξάδερφος, σκοπεύει ευθύς τη Σταμάτα. – Σκασμός!.. τσιμουδιά!..

Βάσω, καθώς βλέπει να σκοπεύουν τη θεια της. – Α! μάνα μου! (Οπισθοχωρεί και πέφτει λιγοθυμισμένη στον καναπέ.)

Σταμάτα, προβάλλει τα χέρια σαν ασπίδα κ' εξακολούθει. – Μα τι θέλετε;.. Ποιοι είσαστε σεις;.. Βοήθεια!. Κύριε Πετράκη!..

Ο μπάρμπας, στον ξάδερφο. – Βούλωσέ της το στόμα. Εγώ φτάνω γι' αυτόν!

Ο ξάδερφος. – Σκάστε λοιπόν! (Τρέχει στη Σταμάτα, αφήνει το πιστόλι του στο τραπέζι, αρκάζει μια πετσέτα και της δένει το στόμα. Έπειτα αρκάζει δεύτερη, της δένει τα χέρια από πίσω, τη στηκώνει και την πετά στα δέμα στη δεύτερη δεξιά θύρα).

Ο μπάρμπας, στον ξάδερφο. – Τη μικρή τώρα!

Ο ξάδερφος, πλησιάζοντας τη Βάσω. – Αυτή λιγοθύμησε.

Ο μπάρμπας. – Καλά· ας τη κ' έλα δω! (Ο ξάδερφος παίρνει το πιστόλι του και πλησιάζει τους δύο άλλους.)

Πέτρος, που σ' όλο αυτό το διάστημα κοίταζε σαστισμένος, με τα χέρια σταυρωμένα. – Βλέπετε λοιπόν που δεν είμ' εγώ;.. Να, εδώ που με φέρατε, δεν είναι το σπίτι μου!

Ο μπάρμπας, ενώ τον σκοπεύουν κ' οι δύο. – Πάγε, ρε!. Δεν είσαι συ! Δεν είν' εδώ το σπίτι σου, τακούνσαι. Θα μας δώσεις τώρα τα γράμματα, ή θα σου τινάξουμε τα μισαλά;

Πέτρος. – Τα ίδια πάλι!. Μπρε, ποια γράμματα, χριστιανοί μου;.. Για ποιον με παίρνετε;.. Εγώ είμαι ο καθηγητής, ο Πέτρος Παπαπέτρος.

Ο ξάδερφος. – Μ' αυτό το ξέρουμε! Σου λέμε μεις πως είσαι άλλος;

Πέτρος, εξακολουθεί. – Και γύριζα στο σπίτι μου, από τη συνεδρίαση της Επιστημονικής Εταιρείας. Τί με τσακώσατε σεις στο δρόμο, μ' αυτά τα κουμπούρια, και μου γιρεύετε γράμματι; Και τι με φέρατε στο ξένο σπίτι;

Ο μπάρμπας. – Φτάνει, δεν περνούν. 'Ο, τι να πεις, δε γλιτώνεις. Αυτό το σπίτι είναι το δικό σου. Μας τόπε ο φύλος σου, που θυγήκε από δω με μια κυρία. Εσύ πάλι είσαι ο Πέτρος Παπαπέτρος... ο καθηγητής, μάλιστα. Σε γνωρίσαμε μόλις φάνηκες στο δρόμο, γιατί ο φύλος σου μας έδωσε το σχέδιό σου. Κι άμα σαρωτήσαμε, μας τόπες και εσύ: «Έγω είμαι!» Τι μας τσαμπουνάς λοιπόν τώρα;.. Να μας γελάσεις θέλεις; να κερδίσεις καιρό; θοήθεια περιμένεις; τι;..

Ο ξάδερφος. – Η συζήτηση να τελειώνει. Εσύ ξέρεις πού είναι τα γράμματα του κορίτσιού.. 'Ελα, με το καλό... θανοίξεις τώρα και θα μας τα δώσεις... Κ' εμείς δε θα σε πειράξουμε καθόλου. – Αλήθεια, μπάρμπα;

Ο μπάρμπας. – Ναι, δεν έχουμε καμιά άλλη απαίτηση. Τα γράμματα να μας δώσεις, που εκθέτουν το κορίτσι, και να το αφήσεις ήσυχο.

Πέτρος, στενοχωρημένος. – Ω, Θε μου! Δεν καταλαβαίνουν αυτοί οι άνθρωποι μαθηματικά!.. 'Οτι θαφήσω ήσυχο το κορίτσι σας, αυτό σας το υπόδοχομα, να είστε παραβέβαιοι. Άλλα πού να τάθω τα γράμματα, για να σας τα δώσω;..

Ο μπάρμπας. – Ψάξε ντε λιγάκι... κάπου εδώ θα είναι... Να, σ' εκείνο το τραπέζακι... στο συρτάρι... 'Ελα! Εμπρός! (Τον σκοπεύει.)

Πέτρος. – Και πώς νανοίξω το ξένο συρτάρι;..

Ο ξάδερφος. – Πάλι τα ίδια;.. Θαγριέψουμε! (Τον σκοπεύει.)

Πέτρος, έξαφνα, μ' απόφαση. – Ωχ, αδερφέ! ας γίνει ό, τι γίνει!.. (Πάει στο τραπέζι.) Αφού είστε θέβαιοι πως τα γράμματα που θέλετε είναι σ' αυτό το συρτάρι... Α, μην είν' αυτά; (Πιάνει τα δύο συστήματα του Πετράκη και διαβάζει τις επιγραφές.) Ω! πώς βρίσκονται δω-πάνω γράμματα δικά μου; Κύριον Πέτρον Παπαπά....

Ο μπάρμπας, γελά χωρίς να θέλει. – Μα τούτος είναι θεατρίνος. Ιδές πώς κάνει!. Μα, αφού είσαι στο σπίτι σου, χριστιανέ μου, θάμα είναι να υπάρχουνε δύο γράμματά σου στο τραπέζι;

Πέτρος. – Μια στιγμή, παιδιά, με συγχωρείτε. Μια στιγμή. (Ανοίγει γρήγορα τα γράμματα και τα διαβάζει. Κατάληκτος.) Δικά μου!! Παραγγελίες για Προβλήματα!! Το ένα από το συνάδελφό μου τον κ. Γιασεμίδη, το άλλο από τον Τρέκα, το βιβλιο-

πώλη... (Από μέσα του.) Μπρε, μην είμαι στο σπίτι και τάχω χαμένα; (Κοιτάζει ολόγυρα το σχέδιο της κάμαρας.) Κι αλήθεια, μιούάζει... Δυο πόρτες, δυο παράθυρα... εκείνη κει η πόρτα...

Ο ξάδερφος. - Ει! τελείωσες; περιμένουμε!

Πέτρος. - Μια στιγμή, παρντόν, μια στιγμή! (Βλέπει στο τραπέζι ένα κουτί με μπιλιέτα, το ανοίγει και τα βλέπει.) «Πέτρος Παπακέτρος, καθηγητής». (Δυνατά, έντονα.) Πώς βρίσκονται μπιλιέτα δικά μου εδώ-μέσα;..

Ο μπάρμπας. - Μπα τον αφιλότιμο! Ή τούστριψε από το φόβο του, ή μας παίρνει για κορίδια!

Πέτρος. - Μ' αυτό είναι έξω-φρενών!.. (Τους πλησιάζει, ζωηρά.) Κύριοι, σας παρακαλώ, κάτω, μια στιγμή κάτω τα πιστόλια. Μη φοβάστε, και δε σας φεύγω. Ούτε οπλισμένος είμαι, ούτε στα χέρια δυνατός. Σας μιλώ τώρα σοθαρά. (Επιτακτικά.) Α, θέλω, εννοώ να μου πείτε! Ποιοι είστε σεις;

[Ο Μπάρμπας κι ο Ξάδερφος κοιτάζονται έκπληκτοι.]

Ο μπάρμπας. - Εγώ είμαι ο μπάρμπας του κορίτσιού... της Ελπινίκης, ντε!

Πέτρος, σαν κάτι να θυμήθηκε αμυδρά. - Α, της Ελπινίκης... (Από μέσα του.) Μπρε, σα νάλαβα το πρωί ένα γράμμα από κάποια Ελπινίκη... (Στον ξάδερφο.) Και σεις;

Ο ξάδερφος. - Εγώ είμαι ο ξάδερφος της ίδιας... δεύτερος όμως.

Ο μπάρμπας. - Πρώτος δεν υπάρχει.

Πέτρος. - Χαίρω πολύ. Και τώρα που γνωριστήκαμε, θα σας ρωτήσω και κάτι άλλο. Μη σας φανεί παράξενο, κύριοι, γιατί, ως εκ του επαγγέλματός μου, πάσχω από κάτι διαλείψεις, κάτι αφηρημάδες που καμιά φορά δε θυμούμαι τι μου συνέβη χτες. Σοθαρά σας μιλώ. Ποια είναι αυτή η Ελπινίκη;

[Οι καλικαράδες κοιτάζονται.]

Ο μπάρμπας, ειρωνικά. - Α, δε θυμάσαι την Ελπινίκη, ε: Πολύ καλά, να στη θυμίσω εγώ. Είναι η ανιψιά μου... Το κορίτσι του ξαδέρφου μου, ντε. Την είχες μαθήτρα για λίγον καιρό. Έπειτα σε είδαν πως είσαι τενεκές...

Πέτρος. - Εγώ τενεκές!

Ο μπάρμπας. - Ναι ναι, εσύ και σουδώσαν τα παπούτσια. Εσύ όμως, παλιάνθρωπε, πρόφτασες να τα ταιριάζεις μαζί της, και...

Πέτρος, διακόπτει. - Σταθείτε! Μήπως τυχόν την έκλεψα και την πήγα στο Βόλο;

Ο ξάδερφος, απειλητικά. - Τι!!! Και θάσουν τώρα ξωντανός...

Πέτρος. - Τότε θα την πήγα στα Πατήσια για τρεις μέρες!

Ο μπάρμπας. - Πάψε, ρε, ταστεία, σαχλαμάρα! Ορίστε εκεί, που θα την πήγαινες στα Πατήσια! Και μεις πού είμαστε, ρε;.. Δεν έκανες άλλο παρά να λάξεις μαζί της εφτά γράμματα. Εφτά μετρημένα! Και να μας τα δώσεις γληγορά, να τελειώνουμε, γιατί το παράκανες. Α!

Πέτρος. - Και λέτε πως τα γράμματα θα είναι σ' εκείνο το συρτάρι; (Το δείχνει.)

Ο ξάδερφος. - Ή σ' εκείνο, ή σάλλο, εσύ το ξέρεις. Μόνο τελείωνει Έλα! (Τον σκοπεύουν.)

Πέτρος, μ' εγκαρτέρηση. - Καλά. Εκεί θα είναι. Να τανούσω... (Πλησιάζει το συρτάρι και το δοκιμάζει.) Κλειδωμένο!

Ο μπάρμπας. - Τα κλειδιά σου, ντε!

Πέτρος. - Α, ναι, τα κλειδιά μου... (Ψάχνεται, βγάζει ένα μάτσο κλειδιά, διαλέγει ένα στο βρόντο και το χώνει στην κλειδαριά.) Ω, διάβολε! πιάνε!!.. άνοιξε!! (Ανοίγει το συρτάρι.)

Ο μπάρμπας, σαρκαστικά. - Μωρέ, θάμα! Να πιάνουν τα κλειδιά σου στα συρτάρια σου!..

Πέτρος, κοιτάζει και βάζει το χέρι του στο ανοικτό συρτάρι. - Το πιστόλι μου!

Ο μπάρμπας, οπισθοχωρεί έντρομος και τον σκοπεύει. - Αστο, ρε, το πιστόλι!

Ο ξάδερφος, συγχρόνως, κάνει το ίδιο. - Μην το γγίξεις, γιατί στην άναφα!

Πέτρος, έντρομος αποσύρει το χέρι του. - Καλά ντε, δεν το γγίζω, μην κάνετε έτσι!.. Τα γράμματα τώρα, να ιδούμε... πού είναι;.. (Ψάχνει στο συρτάρι.) Α, να, εδώ βλέπω μερικά. Για! (Βρίσκει το γράμμα της Φρόσως, το ανοίγει και το διαβάζει· κατάπληκτος.) Ε;! Γράμμα της Φρόσως! ερωτικό γράμμα της Φρόσως!. Είναι το γράφιμό της! Έχει από κάτω κι ένα Φι!.. (Ορμά έξαφνα εναντίον του Μπάρμπα και, αγνηφώντας το πιστόλι, τον αποτάξει από το λαιμό έξαλλος.) Πώς βρίσκεται δω-μέσα γράμμα της Φρόσως μου, ει!..

Ο μπάρμπας, αμύνεται. - Σιγά!.. Τι έπαθες;

Ο ξάδερφος, τον τραβά και τον εμποδίζει. - Εμείς θα σου πούμε πώς βρίσκεται δω-μέσα γράμμα της Φρόσως σου;

Ο μπάρμπας. - Και πόσες έχεις εσύ, μωρέ;

Ο ξάδερφος. - Και ποια είναι αυτή η Φρόσω;

Πέτρος. - Η γνωτάκια μου!!

Ο μπάρμπας. - Βρε κακούργε, αλιτήριε; Είσαι και παντρεμένος και ξελογιάζεις τα κορίτσια του κόσμου;

Ο ξάδερφος. - Γλήγορα τα γράμματα, παλιάνθρωπε! άτιμε!

Ο ξάδερφος. - Έλα! τι κάθεσαι; Ψάξε!.. Ιδές τον πώς κάνει, γιατί βρήκε ένα γράμμα της γυναίκας του στο σπίτι του, στο συρτάρι του! Αμ που ήθελες να το βρεις; στο δικό μου;

Πέτρος, συνέρχεται και μουρμουρίζει. - Ναι, καλέ, δικό μου θάναι. Παλιό... από τότε πούμαστε αρραβωνιασμένοι... Μα που το είχα.. Περίεργο! (Τυρίζει στο συρτάρι και βρίσκει τη δέσμη των γραμμάτων της Ελπινίκης· κοιτάζει το πρώτο στην υπογραφή.) Έψιλον. (Το δεύτερο.) Ελ... (Το τρίτο.) Ελπ... (Το τέταρτο.) Ελπίν... Λίγο-λίγο φανερώνεται αυτή... σαν το φεγγάρι. (Το πέμπτο.) Ελπινίκη! πανσέληνος. Αυτά είναι; πάρτε τα! (Πετά τη δέσμη στο Μπάρμπα.) Ουφ!

[Ο Μπάρμπας και ο Ξάδερφος παίρνουν τα γράμματα και τα εξετάζουν μαζί.]

Ο μπάρμπας, στον ξάδερφο σιγά. - Το νου σου, μη μας γέλασε. Αυτά είναι;

Ο ξάδερφος. - Αυτά είναι!

Ο μπάρμπας. - Το παλιοκόριτσο! τι ντροπές μας κάνει!..

Ο ξάδερφος, στο μπάρμπα. - Μέτρα τα.

Ο μπάρμπας, μετρά τα γράμματα. - Έξι είναι· λείπει ένα! (Στον Πέτρο, δυνατά.) Λείπει ένα!

Ο ξάδερφος. - Λείπει ένα!

Πέτρος. - Ε, μα πάλι τα ίδια; Αφήστε με εκπιέλους!.. 'Οσα είχα, σας τάδωσα. Να, (ανασκαλεύει το συρτάρι με θυμό), δεν έχει εδώ άλλο γράμμα.

Ο μπάρμπας, τον σκοκεύει. - Εφτά! Φέρε γρήγορα και τάλλο!

Ο ξάδερφος, τον σκοκεύει. - 'Οπου τόχεις, βρες το! Γιατί...

Πέτρος, άξαφνα. - Σταθείτε!. Εδώ τόχω!..

Ο μπάρμπας. - Έτσι νιε! (Κατεβάζει το πιστόλι.)

Ο ξάδερφος. - 'Οχι παιζούμε! (Κατεβάζει το πιστόλι.)

Πέτρος, βγάζει το πορτοφόλι του, τραβά από μέσα δυο-τρία γράμματα, διαλέγει ένα και το πετά του Μπάρμπα. - Α, νάτο! αυτό είναι!.. Μου τόφερε σήμερα το πρωί ένας λουόστρος και το είχα ξεχάσει... «Ελπινίκη» δε λέει;

Ο ξάδερφος, κοιτάζει το γράμμα. - Μάλιστα!.. τώρα είναι ωστά.

Πέτρος. - Δόξα σοι ο Θεός! ο Μεγαλοδύναμος!

Ο μπάρμπας. - Χμ!. ορίστε ο κύριος! Απάνου του τάσερνε τα γράμματα του κοριτσιού, κ' είχε το τουπέ να μας λέει πως δεν είν' αυτός!.. (Στον Πέτρο.) Μήπως και τυχόν το λες ακόμα; (Τον απειλεί με το πιστόλι.)

Πέτρος. - 'Οχι, όχι! εγώ είμαι! εγώ!.. Θέλετε τίποτ' άλλο από μένα;

Ο μπάρμπας. - 'Οχι, τίποτις! (Φυλάξει στην τσέπη του τα γράμματα.) Μόνο εκείνο που σουπάμε: Ναφήσεις ήσυχο το κορίτσι, και να μην ξαναπεράσεις, αφιλότιμε, από το δρόμο μας, γιατί...

Ο ξάδερφος, συμπληρώνει. - Θα σε κάνουμε κιμά.

Πέτρος. - Κιμά!

Ο μπάρμπας. - Μπουμ και κάτω! δεν έχει!

Πέτρος. - Μπουμ και κάτω!

Ο μπάρμπας. - Δεν έχει!..

Ο ξάδερφος. - Μήν κουνηθείς τώρα, να φύγουμε. Απάνω τα χέρια!.. Ψηλά τα χέρια! (Τον σκοκεύουν.)

Πέτρος, σηκώνει τα χέρια του. - Ορίστε! Φύγετε επιτέλους!

Ο μπάρμπας. - Στάσου εκεί Ακούντος!.. Ψηλά τα χέρια!..

Ο ξάδερφος. - Ψηλά!.. Ψηλά!..

Πέτρος. - Μα ορίστε! (Σηκώνει τα χέρια του όσο μπορεί, κι ανεβαίνει σε μια καρέκλα, για να φτάνουν ψηλότερα. Εκείνοι, ενώ τον σκοκεύουν, πιστώπατουν ως την πόρτα, προφυλακτικά· από εκεί, τον απειλούν άλλη μια φορά με τα πιστόλια: «ψκουμ και κάτω!» Και φεύγουν δρομαίοι.)

Πέτρος, μόνος, πηδά από την καρέκλα. - Μπουμ και κάτω.. (Κατεβάζει τα χέρια του και τα σταυρώνει στο στήθος.) - Έξυπνος είμαι.. 'Όνειρο τα βλέπω!.. Στο σπίτι μου είμαι.. Μα.. (Κοιτάζει γύρω του.) Βέβαια! Η λογική λέει πως είμαι στο σπίτι μου. Ή τουλάχιστο πως σπίτι μου είναι και τουτοδώ. Ωστε έχω δυο σπίτια... (Με τρόμο.) Ωστε κι εγώ είμαι δυο άνθρωποι!.. (Διακόπτεται.)

Βάσω, που εν τω μεταξύ είχε συνέλθει, αλλ' από το φόδο της έκανε την ψόφια· τώρα ανασηκώνεται και ρωτά τρομαγμένη. - Έφυγαν.. πάνε.. Γλιτώσαμε;

Πέτρος. - Α! εσύ 'σαι, Μαρίκα,

Βάσω. - Δεν είμ' εγώ η Μαρίκα... Πάνε; έφυγαν..

Πέτρος. - Πάνε στα τσακίσματα! Αγριάνθρωποι!.. Κάτι γράμματα ήθελαν, άστον!.. Καλέ, συ πουα είσαι;

Βάσω. - Η Βάσω... Δε με είδατε και πρωτύτερα που σας έφερα τη γάτα;

Πέτρος, την κοιτάζει. - Α, η ανευγά της κυρά Σταμάτας.. Μα τι ήρθες πάλι; Δε σου είπα πως δε μου κάνει κείνη τη γάτα;

Βάσω. - Ήρθα;.. Τι λέτε τώρα, στο Θεό σας; Εγώ είμαι εδώ...

Και την ώρα που μπήκατε με τους παλικαράδες, τρόμαξα κι έπεσα ξερή.

Πέτρος. - Α, ήσουν εδώ... Μα γιατί;..

[Ακούγονται πίσω από τη δεύτερη δεξιά πόρτα δυνατά μουγκρίσματα, και συγχρόνως η πόρτα τραντάζεται.]

Βάσω, τρομάζει. - Μάνα μου! Τ' είν' εκεί;

Πέτρος, τρομάζει κι αυτός μια στιγμή, αλλά έπειτα θυμάται. - Α, είναι η γριά. Εκείνοι οι κακούργοι την έδεσαν και την πέταξαν κει μέσα. Άνοιξέ της, κορίτσι μου, και λύσε τη, την κακομοίρα!

Βάσω, τρέχει. - Α! η θειά μου!.. Θειά!.. (Ανοίγει την πόρτα, θγάζει την κυρά-Σταμάτα και της λύνει το στόμα και τα χέρια.) Πώς σ' έκαμαν έτσι, θείτσα μου;.. Τα τέρατα! Καλά που δε σ' εσκότωσαν... Είδες που δεν ήθελα ν' ανοίξω;

Κυρά-Σταμάτα, μόλις ελευθερώθηκε το στόμα της, - 'Αaaa! λίγο ακόμη και θάσκαζα!.. Οι αλιτήριοι (Τρίβει τα χέρια της να ξεμονδιάσει.) Τ' ήταν τούτο απόψε;.. Κ' εκείνος ο κύριος να κοιμάται, λες και τούριξαν στάχτη στο κρασί!.. (Στον Πέτρο.) Σας παρακαλώ, κύριε καθηγητή, μη φύγετε ακόμα, - μια στιγμή ώσπου να γυρίσω. Κοιμούνται και το κορίτσι θα μείνει μονάχο... (Ετοιμάζεται βιαστικά να φύγει.)

Βάσω, την κρατεί. - Μα πού θα πας, θειά; Φοβάμαι...

Κυρά-Σταμάτα. - Τρέχω να ειδοποιήσω την Αστυνομία, να τους τσακώσει τους παλιανθρώπους. Ακούς εκεί, να πατήσουν, νύχτα ώρα, το ξένο σπίτι! Με τα κουμπούρια!..

Βάσω, την εμποδίζει. - Μα όχι, θειά! Δεν κάνει να θγεις έξω! Μπορεί να φυλάνε ακόμα!..

Κυρά-Σταμάτα. - 'Αφησέ με! Πρέπει να το μάθει η Αστυνομία!

Πέτρος, επεμβαίνει επιτακτικά. - Ε, στάσου! Δεν έχει να πας πουθενά! Ποια Αστυνομία; Σκάνδαλα θέλεις τώρα; Δε βλέπεις που είμαι ανακατωμένος κ' εγώ;

Κυρά-Σταμάτα. - Και τι με νοιάζει για την ευγενία σου, τη στιγμή που έρχουνται αυτοί και πατούν το σπίτι; Αύριο θα μου κουβαλήσουν και κανέναν άλλο...

Πέτρος. - Δε θα πας πουθενά, σου λέω! Η Αστυνομία δεν πρέπει να μάθει τίποτα. Επιτέλους αυτό είναι δική μου δουλειά. Στο σπίτι μου έγινε και δε θέλω νανακατωθεί κανένας!

Κυρά-Σταμάτα, έκπληκτη. - Στο σπίτι σας;..

Βάσω, γελά. - Το σπίτι σας είν' εδώ;

Πέτρος. - Τι; σας φαίνεται παράξενο; Έχετε δίκιο, γιατί δεν

ξέρετε... Λοιπόν εγώ, που με βλέπετε, έχω δυο σπίτια κι είμαι δυο άνθρωποι. Πρωτύτερα, που με είδατε, για τη γάτα ήμουν ο 'Αλλος. Τώρα που με βλέπετε εδώ, να μου παίρνουν οι παλικαράδες, με τα πιστόλια τα γράμματα των κοριτσιών μου, είμ' Εγώ!

Κυρά-Σταμάτα. - Α, είσαστε σεις... (Κουνά το κεφάλι της με οίκτο.)

Πέτρος. - Ναι... δηλαδή, είμαι και δεν είμαι. Και το σπίτι τουτοδύ, μοιάζει με το σπίτι του 'Άλλου και δε μοιάζει. Όπως εγώ, μοιάζω με τον 'Άλλον και δε μοιάζω.

Κυρά-Σταμάτα, από μέσα της. - Ο κακόμοιρος! Τρία πουλάκια κάθουνται!

Βάσω, σαστισμένη. - Παλάθωσε από το φόδο του!..

Πέτρος. - Καταλάβατε τώρα;

Κυρά-Σταμάτα. - Καταλάβαμε, καταλάβαμε πως;.. (Από μέσα της.) Κακούργοι στο σπίτι, τρελοί... κ' εκείνος ο Πετράκης να μην έχει ξυπνημούσι! Τι να τον κάνω τώρα εγώ τούτον εδώ;

Πέτρος, γυρίζει στη Βάσω, γελαστός, αλλιώτικος. - Πώς σε λένε, μικρή μου;

Βάσω. - Βάσω. (Από μέσα της.) Τώρα του γυάλισα;

Πέτρος. - Και τι όμορφο κορίτσι που είσαι!.. (Τη χαϊδεύει στο κεφάλι.) Ξέρεις, εμένα - όχι εκείνου του 'Άλλου, - εμένα, μαρέσουν τα όμορφα κοριτσάκια. Χε, χε, χε! (Της γελάει.)

Βάσω. - Μτα; Όταν σας έφερα όμως τη γάτα, ούτε με κοιτάζετε.

Πέτρος. - Α, μην κοιτάς τη γάτα την πήγες στον 'Άλλον. Δεν τα είπαμε; Κ' εκείνος είναι ένας Δάσκαλος, ένας Σχολαστικός, ένας... (Τη χαϊδεύει.)

Κυρά-Σταμάτα. - Ναι, ναι, ενώ εσείς είσαστε ένας άνθρωπος καθώς πρέπει. Μα δεν πάτε τώρα και στο σπίτι... του Αλλουνού, - του Αλλουνού ντε! - να κοιμηθούμε και μεις;

Πέτρος. - Α, όχι, κυρά-Σταμάτα. Τουτοδύ μαρέστε καλύτερα. Δεν είναι δα και πολύ αργά. (Από μέσα του.) Κι η Βάσω είναι πιο όμορφη από τη Μαρίκα... (Χαϊδεύει τη Βάσω.) Δε βαριέσται! Κ' έτσι κόκκινα, κ' έτσι κατακόκκινα!

Κυρά-Σταμάτα. - Ναι, μα ξέρετε τι θα κάμω; Πριν πάω στην Αστυνομία, θα πεταχτώ αντίκρυ να ειδοποιήσω τη γυναίκα σας!

Πέτρος, ωηρά, αφήνει τη Βάσω και τρέχει στη Σταμάτα. - Α, όχι, όχι, κυρά-Σταμάτα! Μην ανακατώνεις σ' αυτά τη γυναίκα μου. Δε μου χρειάζεται. Θα παρεχηγήσει... Επιτέλους, δεν ήρθα μόνος μου, άλλοι μ' έφεραν. Αλλά μια που ήρθα, θα μείνω λιγάκι να ξεσκάσω. (Βγάζει το πορτοφόλι του.) Κυρά-Σταμάτα! στη γη-

ναικά μου, για ό,τι συνέθη, ή για ό,τι θα συμβεί εδώ-μέσα, ούτε λέξη! Να, πάρε κι ένα δεκάρικο... για την εχεμύθειά σου. (Της δίνει ένα δεκάρικο και γυρίζει ευθύς στην Βάσω.)

Κυρά-Σταμάτα, μέσα της. – Χμ! δεν είναι και τόσο παλαβός, όσο φοβήθηκα... Η Μαρίκα καλά μου είπε: του αρέσουν τα κορίτσια, νάτο!.. Καλέ, δε θα πάω ούτε στην Αστυνομία, δε βαριέσαι!.. Άμα ξυπνήσει ο κύριος Πετράκης, ας κάμει ό,τι θέλει. (Πάει προς τη θύρα του βάθους.)

Πέτρος, στην Βάσω. – Και το τραπέζι, θλέπω, στρωμένο... Έχει και λουλούδια... Έχει και μπύρα!.. Έλα να πάρουμε ένα μεζέ και να πιούμε μαζί ένα ποτήρι. Έχω και μια δίγα!..

Βάσω. – Ελάτε, κ' εγώ πεινώ. Δεν μάθησαν να φάω μπουκιά εκείνοι οι αλιτήριοι!. Μωρέ, ιστορία!..

Πέτρος. – Καλέ, μην είν' εδώ η «Κύπρις» που γλεντώ καμιά φορά!..

Βάσω, γελώντας. – Όχι, όχι, η «Κύπρις» είναι άλλού. Μα κι εδώ συχνά γίνεται «Κύπρις»...

Κυρά-Σταμάτα, από την πόρτα του βάθους, μαλακά. – Μα να μην παρακαθήσει ο κύριος. Ακούς, Βάσω;.. Μπορεί να ξυπνήσουν. Θα έρθουν κι οι άλλοι από το θέατρο. Να μην τα φάτε όλα!

Βάσω, τρέχει στη θεια της. – Έννοια σου! (Κρυφά.) Εγώ θα τον εξαποστείλω. Μάφησε να γνωριστούμε λιγάκι, αφού του άρεσα. Τον αργύρη τον έχει! (Γυρίζει στο τραπέζι. Η Σταμάτα φεύγει.)

Πέτρος, σ' αυτό το αναμεταξύ, μόνος του, ξαναβλέπει τυχαίως στο τραπέζι τα συστημένα γράμματα και τα παίρνει. – Α! να μην το ξεχάσω! Αύριο πρέπει να τους στείλω τα βιβλία. (Φυλάει τα γράμματα στο πορτοφόλι του. Επίσης και το γράμμα της Φρόσως που το είχε πετάξει κάτω.)

Βάσω, γυρίζει στο τραπέζι. – Ελάτε λοιπόν! (Κάθεται.)

Πέτρος, πλήσιαίςει γελαστός και κάθεται κοντά της. – Εδώ είμαι!.. Ωραία!

Βάσω. – Θέλετε λιγάκι λαγό;

Πέτρος. – Α, όχι τέτοια ώρα. Προτιμώ λιγάκι ζαμπόνι, για τη μπύρα.

Βάσω. – Ορίστε! Έχει εδώ ό,τι θέλετε!

[Τρώνε και πίνουν από ένα ποτήρι μπύρα.]

Πέτρος. – Λαμπρά! Στη υγειά σου, Βασούλα!

Βάσω. – Στην υγειά σας, κύριε καθηγητή!

Πέτρος, την αγκαλιάζει. – Έλα μου δω, χρυσό μου κορίτσι!..

Βάσω. – «Τζοβαΐρι» με λένε οι φύλοι μου.

Πέτρος. – Α, μπράθο! τζοβαΐρι σου ταιριάζει. (Πίνει ενώ την κρατεί αγκαλιασμένη.) Στην υγειά σου, τζοβαΐρι μου! (Σαν από μέσα του.) Μα την αλήθεια. Εγώ ζω καλύτερ' από τον Άλλο!

Βάσω. – Ποιον;

Πέτρος. – Το δάσκαλο, το σχολαστικό, που του πας τη γάτα κι ούτε γυρίζει να σε ιδεί!

Βάσω, γελά. – Α, ναι! ο άλλος... Μη τον θυμάστε τώρα εκτίνον, το γελοίο!

Πέτρος. – Να. Αυτή η ζωή μαρέσει! Αυτή είναι ζωή! (Τη φιλεί.)

Βάσω. – Ακόμη ένα!..

Πέτρος. – Να! (Την ξαναφίλει.)

Βάσω. – Όχι φύλι! ακόμη ένα ποτηράκι!..

Πέτρος. – Ας είναι κι αυτό! (Ξαναπίνουν.) Α, δίγα που έχω... (Σαν από μέσα του.) Έτσι διψούσα πάντα και δεν έπινα!..

Βάσω. – Γνωρίζετε πολλά κορίτσια;...

Πέτρος. – Όυ! ένα σωρό! πλήθος! αμέτρητα!

Βάσω. – Ναι! έτσι είπε κ' η καμαριέρα σας στη θεια μου.

Πέτρος. – Τη Θάλεια, την Ελπινίκη, την Αγλαΐα, τη Μαρίκα, εσένα... Μα συ είσαι το καλύτερο! (Τη φιλεί.)

[Μπαίνει σαν υπνοβάτης, από την πρώτη δεξιά πόρτα, μισόγυμνη, η Ντεζιρέ.]

Πέτρος, μόλις την βλέπει. – Κι άλλη!.. Μα πόσες έχω φέρει απόγει;...

Βάσω, σηκώνεται ευθύς. – Α! ξύπνησε η κυρία Ντεζιρέ. (Τραβιέται λίγο, σε αμηχανία.)

Πέτρος, μέσα του. – Φυσικά! Το σκίτι των οργίων μου!.. Κι αυτή, βλέπω, είναι γυμνή.

Ντεζιρέ, προχωρεί σιγά-σιγά, σα να κοιμάται ορθή. – Ουφ! τα σκάσει!.. τι ζέστη κει μέσα!.. Πάρει λίγο αέρα... (Προχωρεί, χωρίς να βλέπει κανένα, προς το παράθυρο. Άλλα καθώς περνά κοντά από το τραπέζι, αρπάζει, μηχανικώς, μια μποτίλια μπύρα και την αδειάζει στο στόμα της.) Άαααα!.. ντρόσισε! ξύπνησε! (Ανοίγει έξαφνα τα μάτια της και βλέπει τον Πέτρο.) Μπον σουάρ, μον αμι!

Πέτρος, από τη θέση του, μισομεθυσμένος. – Μπον σουάρ.. Ξύπνησες επιτέλους!.. Μια ώρα σε περιμένω εδώ-χάμο! (Της γελά.)

Ντεζιρέ, τον κοιτάζει. – Ντε σε γκνωρίζει... Ποιος είσαι;.. Φύλος βέδαια το Πετράκη;

Πέτρος. - Πώς, πώς; ποιανού;

Ντεζιρέ. - Το Πετράκη Παπαπέτρο... το κατηγητή;..

Πέτρος, γελά. - Α! αν είμαι φίλος του Πέτρου Παπαπέτρου; του καθηγητού;... Ο καλύτερος, ο στενότερος, ο πιστότερος φίλος του! Ο μόνος! (Χαϊδεύεται.)

Ντεζιρέ. - Τότε και φίλο ντικό μου. Καίρω πολύ. (Του δίνει το χέρι της.)

Πέτρος, παίρνει το χέρι της, το φιλεί και την τραβά κοντά του. - Κ' εγώ χαίρω... Κάθησε λοιπόν, να γλεντήσουμε, ωραία μου Οδαλίσκα!

Ντεζιρέ, κάθεται γελώντας. - Μα φουά, ταν μιε! Εκείνο το άλλο τόριξι στον ύπνο. 'Όλο κουμάται. Κ' εγκώ τώρα τέλει γκλέντι!..

Πέτρος. - Μην τον λογαριάζεις τον άλλο! Έτσι αυτός πάντα του κοιμάται. Εγώ δώμας δχι! α, εγώ είμαι δω! (Αγκαλιάζει με το ένα χέρι τη Ντεζιρέ και γυρίζει από πίσω του προς τη Βάσω.) Ε, τζοβαΐρι γιατί έφυγες εσύ; 'Έλα δω, κάθησε κει που καθόσουν! (Σηκώνεται μια στιγμή, την αρπάζει από το χέρι, την καθίζει από το άλλο μέρος και την αγκαλιάζει συγχρόνως με τη Ντεζιρέ.) Έτσι τυε! και τις δυο! (Φιλεί τη Ντεζιρέ, φιλεί αμέσως και τη Βάσω.) Να, αυτή είναι η ζωή!

Ντεζιρέ, ενθουσιασμένη. - Λα φαμ! ιλ' ν' υ α κ' σα! E;

Πέτρος, κατενθουσιασμένος. - Ουι, μαντμαζέλ Ονταλίσκ! Κι αυτό που είπες, ξέρεις πώς το λέμε ρωμαίικα; «Γυναίκα κι άγιος ο Θεός!..» Δηλαδή: «Ερρέτω γερόντων φιλοσοφία, - ερρέτω μελέτη και θάθος σπουδής, - αλήθεια μόνη: γυνή ευειδής, - τα δ' άλλα, θλακεία!» (Φιλεί πάλι δεξιά και αριστερά.)

Ντεζιρέ, γελώντας. - Χα, χα! Να πιούμε!

Πέτρος. - Να πιούμε! (Γεμίζει ποτήρια.) Μωρέ, ζωή που την κάνω, όταν δεν είμαι ο 'Άλλος!

Ντεζιρέ. - Όχι πια μπύραι! τέλει σαμπάνια!

Πέτρος. - Μπα; έχω εδώ και σαμπάνια;

Βάσω. - Πώς; ειν' ακόμη μια μποτίλια.

Πέτρος. - Φυσικά! το σπίτι των οργίων μου! (Στη Βάσω.) Φέρ' τη γρήγορα, τζοβαΐρι!

[Η Βάσω σηκώνεται και φέρνει τη σαμπάνια. Ο Πέτρος την παίρνει και προσπαθεί να την ανοίξει.]

Σταμάτα, παρουσιάζεται μια στιγμή στην πόρτα του βάθους. - Όχι τη σαμπάνια! αφήστε τη σαμπάνια! (Δεν της απαντά κανείς. Βλέπει τη Ντεζιρέ και ησυχάζει.) Α! γλεντούν όλοι μαζί;... Δε με νοιάζει. (Φεύγει.)

Ντεζιρέ. - Τα ξαναμετύσει! Ζήτωσο!

Πέτρος. - Διάβολε!.. Δεν ξέρω πώς ανοίγουν τη σαμπάνια!.. Λες κ' έγινα αξαφνα ο 'Άλλος.

Ντεζιρέ. - Φέρει ντεν ξέρει!.. Ανοίξει εγκώ! (Ανοίγει τη σαμπάνια.) Χιπ! χιπ! ουρρά!.. Τα ποτήρια σας! (Γεμίζει τρία ποτήρια. Ενώ γίνονται αυτά, αντηχούν από το δρόμο δυνατά και επανειλημμένα νιαουρίσματα. Ο Πέτρος παίρνει μηχανικώς το ποτήρι του και αφαιρείται.)

Ντεζιρέ. - Εθίβα! (Πίνει.)

Βάσω. - Στην υγειά σας, κύριε καθηγητή! (Πίνει.)

Ντεζιρέ, στον Πέτρο. - Τι έκει;... Τι στάτηκε έτσι; Τι ακούει; Ντεν πίνει το σαμπάνια σου; τα ξετυμάνει!..

Πέτρος. - Άκου!.. (Νιαουρίσμα.)

Ντεζιρέ. - Γκάτο!.. ερωτεμένο γκάτο! φωνάζει το κυρία του.. [Ένα πολύ δυνατό νιαουρίσμα.]

Βάσω. - Λύσσαξε! (Γελά.)

Πέτρος. - Α, μ' αυτός θάναι γάταρος! (Αφήνει το ποτήρι του και σηκώνεται.) Μια στιγμή... μια στιγμή, με συγχωρείτε!

Ντεζιρέ. - Τι έκαπε;

Βάσω. - Μα πού πάτε;

Πέτρος, τρέχει στο γραφείο και ανοίγει το συρτάρι. - Αυτός θάχει τρίχα!.. (Αρπάζει το πιστόλι και τρέχει με τις μύτες στο παράθυρο.) Μωρέ, θα τον σκοτώσω, κι ας είναι του Πάτα!

Ντεζιρέ, σηκώνεται τρομαγμένη. - Α! τι τα κάνει!..

Βάσω, στη Ντεζιρέ. - Έχει μανία με τις γάτες..

Βάσω, τρέχει να τον εμποδίσει. - Προσέξετε, μη σκοτώσετε κανένα!.. (Νιαουρίσματα δυνατότερα.)

Πέτρος. - Άσε με! (Τη σπρώχνει και θγαίνει στο παράθυρο.) Νάτος! (Πυροβολεί και στέκεται να ιδεί το αποτέλεσμα.)

H φωνή του Θέμου, από το δρόμο. - Ε!.. Ποιος πυροβόλησε;... Γιατί, κύριε;... Τι σας έκανα;... Χωροφύλακα!..

Πέτρος, μπαίνει μέσα τρομαγμένος. - Ωχ, δυστυχία μου! Ήταν άνθρωπος!.. Κ' ενιαούριζε!..

Βάσω, τρομαγμένη. - Μάνα μου! Δε σας τόπαι; Τον σκοτώσατε;...

Πέτρος. - Αχ, λες να τον σκότωσαι;.. Τον σκότωσα, καλέ;..

Ντεζιρέ, τρομαγμένη, κάνει να πλησιάσει το παράθυρο, αλλά δεν τολμά. - Αφού φωνάζει, ντεν το σκότωσες, μα μπορεί πλήγκωσες.

Πέτρος, έντρομος. - Α, ανεβαίνει! (Κάνει να κρυφθεί, αλλά

βλέπει τις γυναίκες τρομαγμένες και ντρέπεται, και συνέρχεται.) Ε, μη φοβάστε σεις!.. Θα σας υπερασπισθώ! Σταθείτε από πίσω μου!.. (Στέκεται εμπρός από τις γυναίκες και προβάλλει το πιστόλι προς την πόρτα.) Μη φοβάστε!.. Αν κάνει τσα, θα τον σκοτώσω αληθινά. Όποιος κι αν είναι!

[Ο Θέμος μπαίνει έξω φρενών, από την πόρτα των βάθους, με το μαύρο καπέλο του στο χέρι, τρυπημένο. Η Σταμάτα σαστιμένη τον ακολουθεί.]

Θέμος. – Πού είναι; Α!.. Γιατί, κύριε, με πυροβολήσατε; Μου τρυπήσατε το καπέλο και λίγο έλειψε να με σκοτώσετε! Τι αστεία ρωμαϊκά είναι αυτά; Έτσι γλεντάτε σεις;

Πέτρος. – Μπα, ο Θέμος! (Κατεβάζει το πιστόλι.) – Άι, να χαθείς και μουκόγες το αίμα!

Θέμος, κατάπληκτος. – Α, ο κύριος καθηγητής! (Κοιτάζει το τραπέζι, τις σαμπάνιες, τα κορίτσια και μένει άναυδος.)

Πέτρος. – Μάλιστα, ο κύριος καθηγητής... Δηλαδή, εδώ μέσα, είμαι άλλος. Άλλα δεν πειράζει - ξαναγίνομαι. Γιατί, κύριε μαθητά, ήρθες εδώ απέξι και μουκανες το γάτο; Ε;

Σταμάτα, από την πόρτα. – Α! μαθητής του είναι: Ας κάμουν καλά! (Φεύγει.)

Θέμος, σαστιμένος. – Μα... τι νάκανα; Να σφύριζα; Θαρχόταν ο χωροφύλακας, κύριε καθηγητά!

Πέτρος. – Ποιος χωροφύλακας; Τι μου ψάλλεις τώρα; Θα μου πεις γιατί νιαουρίζες σα λυσσασμένος;

Θέμος. – Ναι, έτσι... διασκέδαζα. Έπρεπε γι' αυτό να με σκοτώσετε;

Ντεζιρέ. – Ήραία ντιασκένταση! Πολύ σικ!

Πέτρος. – Και πού να ξέρω εγώ, πως διασκεδάζεις στις γειτονίες μας, νύχτα ώρα, κάνοντας το γάτο; Άκουσα τα νιαουρίσματα, δηγήκα στο παράθυρο, είδα το κεφάλι σου με το μαύρο καπέλο, πίσω από το βαρέλι που είναι στο πεζοδρόμιο, σε πήρα για το μαύρο γάτο που μου χρειάζεται, και μπουμ! Ήθελές τα κ' έπαθές τα!

Θέμος. – Καλά, δεν πειράζει. Αν ήταν άλλος, θα τον έβαζα να πληρώσει το καπέλο. Μ' από σας...

Πέτρος. – Καλά, καλά, το καπέλο σου να το αφαιρέσεις από τα δίδακτρα. Άντε τώρα, γιατί έχω δουλειά. Καληνύχτα!

Θέμος. – Ναι... (Κοιτάζει πάλι γύρω του, διστακτικά.) Φεύγω... (Έξαφνα, πλησιάζει τον Πέτρο και του λέει σιγάστερα.) Μα, δε μου λέτε, σας παρακαλώ, εγώ κοντεύω να χάσω το νου μου. Τι είν' εδώ που σας βρίσκω;

Πέτρος, με το δάκτυλο στο στόμα. – Σου! πίστευε και μη ερεύνα!

Ντεζιρέ, ήσυχη πια, γυρίζει στο τραπέζι. – Ε! το σαμπάνια σας!.. Αν τέλει και το κύριο ένα ποτηράκι..

Θέμος, στη Ντεζιρέ, απότομα. – Ευχαριστώ! (Στον Πέτρο, μ' ενδιαφέρον, κρυφά.) Αυτές, μου φαίνεται, είναι παλιογυννώκες...

Πέτρος. – Σιωπή! μη βρίσεις τα ουρί μου!.. τις Οδαλίσκες μου!

Θέμος. – Εσείς: ο κύριος καθηγητής;.. Μα δε φοβάστε μην εκτεθείτε; Και... φαίνεστε λιγάκι έτσι... σαν υποθεθρεγμένος...

Πέτρος. – Α, σου φαίνεται!.. Έλα να πιεις και συ κατιτί.

Θέμος. – Μα, σας παρακαλώ! Πώς ήρθατε σεις εδώ; Ποιος σας τράβηξε; Φοβάμαι μη σας έστησαν καμιά παγίδα!..

[Η Ντεζιρέ ξανακάθεται στη θέση της κι αρχίζει να σιγοτραγουδεί. Η Βάσω στέκεται κοντά της και κάπου-κάπου τραγουδεί κι αυτή. Κάνουν κι οι δύο σα μεθυσμένες και κάπου-κάπου προσέχουν στην κουβέντα των ανδρών.]

Πέτρος, τον τραβά ιδιαίτερως και του λέει κρυφά. – Δεν είμ' εγώ! Το κατάλαβες, ή ακόμη, πως αυτός που μου λες, δεν είμ' εγώ; Εκείνος που ξέρεις, – ο καθηγητής σου ντε, – ξέρεις πού βρίσκεται ολόενα; Στη συνεδρίαση της Επιστημονικής Εταιρείας. Ενώ εγώ είμαι δω, στο δεύτερο σπίτι μου, στο σπίτι των οργίων μου! Επήλθε πλήρης διχασμός της προσωπικότητος. Είμαι φαινόμενον ψυχοπαθολογικόν. Σκαμπάζεις, ναι ή ου;

Θέμος, συνάπτει τα χέρια του. – Ω το δυστυχισμένο! Τον μέθυσαν, τον τρέλαναν, πάει! (Παρακαλεστά.) Κύριε καθηγητά, αγαπητή μου κύριε καθηγητά, σας παρακαλώ, πάμε να φύγουμε από δω. (Τον πιάνει από το μπράτσο.) Να σας πάω στο σπίτι.

Πέτρος, τον σπρώχνει. – Α, κάνε μου τη χάρη! Εδώ μ' αρέσει καλύτερα. Το άλλο σπίτι είναι για τον άλλον.

Θέμος. – Μα για τόνομα του Θεού!.. Κύριε καθηγητά!..

Πέτρος. – Κάθεσαι, λέω, μαζί μας, να πιεις και συ ένα ποτήρι, να φιλήσεις και κανένα κορίτσι; Βλάκα; ε, βλάκα!

Θέμος. – Πάμε από δω!

Πέτρος. – Τίποτα! Ή πίθι, ή άπιθι!

Θέμος. – Καλά! (Τον αφήνει απότομα και τρέχει στην πόρτα του βάθους.) Τώρα εγώ ειδοποιώ την κυρία Φρόσω! Έννοια σου! (Φεύγει δροματίος.)

Πέτρος. – Απιθι λοιπόν και ξεσκότιζέ με! (Γυρίζει στα κορίτσια.)

Ντεζιρέ, στον Πέτρο. – Πάει; ντεν ήθελε να μείνει;

Πέτρος. – Αστον να πάει στο διάβολο! Ο βλάκας! Μας έκοψε

το γλέντι στη μέση!.. Ο χάχας, ο ηλιθίος!.. Να μην καταλαβαίνει γρυ; (*Παίρνει το ποτήρι του.*) Μα τι περιμένεις από άνθρωπο, που διασκεδάζει νιαουρίζοντας στους δρόμους!.. (*Πίνει.*) Εβίθα! Ζήτω η ζωή! Ζήτω η χαρά!..

Ντεζιρέ. - Ζήτω!.. (*Φιλιούνται.*)

Πέτρος. - Τι τραγουδάκι λέγατε, πριν; Ελάτε, θέλω να πούμε ένα όλοι μαζί!.. Ας ανοίξει το γλέντι, εμπρός!

Ντεζιρέ. - Το κόρο της καρέκλας από την «Εύα» (*Τερετίζει.*) Λα, λα, λα, λα, λα...

Πέτρος. - Α. μπράθο! Αυτό το ξέρω κ' εγώ. Ελάτε! (*Τις σηκώνει και τις δύο, κρατεί μια σε κάθε χέρι κι αρχίζουν και οι τρεις το τραγούδι.* Η *Ντεζιρέ* ενθουσιάστει και παίρνει μια καρέκλα. *Παίρνει* άλλη μια *Πέτρος*, παίρνει μια πολυθρόνα και η *Βάσω*. Έτσι, τραγουδώντας, κάνουν τις φιγούρες σπώς θέλουν, κωμικά και άτακτα, με γέλια, γυρίζοντας την κάμαρα. Ο *Πέτρος* είναι πια μεθυσμένος εντελώς.)

[Από την πόρτα του βάθους, επιστρέφουν ο *Γιώργος* και η *Κική*. Κανείς δεν τους βλέπει, κανείς δεν τους προσέχει. Εξακολουθούν να τραγουδούν και να γυρίζουν με τις καρέκλες.]

Γιώργος, φαιδρά. - Ε! τι γίνεται δω;

Κική, φαιδρά. - Μπράθο, άναψε, βλέπω, το γλέντι!

Γιώργος. - Εμείς γυρίσαμε, γιατί η παράσταση ανεβλήθη!

Κική. - Μπα! Ποιος είναι αυτός ο κύριος;

Γιώργος. - Αμέ ο *Πετράκης* πού είναι;

Κική. - Μη δηγήκε εξώ!..

Γιώργος. - Ε!.. δε μιλά κανείς.. Ορίστε λοιπόν και μεις! (*Αρκάζουν και ο διο από μια καρέκλα κ' ενένουνται με τους άλλους, τραγουδώντας και γυρίζοντας.*)

Σε λίγο, ενώ δύο ανεβιασμένοι στις καρέκλες, ορμά από τη θύρα του βάθους, ξεσκούφωτη, συγχυσμένη, η *Φρόσω*, που την ακολουθεί ο *Θέμος*. Μπαίνει επίσης ξωπίσω τους και η *κυρά-Σταμάτα*.)

Θέμος, δείχνει στη *Φρόσω* τον *Πέτρο*. - Ορίστε.. ορίστε χάλια!.. Τον βλέπετε;

Φρόσω, κατάπληκτη, ξεφωνίζει. - Ε!..

[Ακούνε τη φωνή της, παίουν άξαφνα το τραγούδι, κατεβαίνουν από τις καρέκλες και στέκονται.]

Φρόσω. - Εδώ λοιπόν συνεδριάζει η Επιστημονική Εταιρεία, ε! (*Στη Σταμάτα.*) Και συ, παλιόγρια, αυτές ήταν οι γάτες που του προμήθευες, ε!.. (*Στον Πέτρο.*) Σπίτι, γρήγορα!

Πέτρος. - Κάποιος σας γέλασε, κυρία! Δεν είμαι εγώ!..

Εμπρός, κορίτσια, το τραγούδι μας! (*Αρκάζει τη Ντεζιρέ, σηκώνει την καρέκλα του κι αρχίζει πάλι να τραγουδεί και να γυρίζει. Οι άλλοι ακολουθούν με γέλια.*)

Φρόσω, κατάπληκτη. - Ορίστε κατάσταση!.. Σκνίπα!.. Ω, θε μου! μα τ' είναι λοιπόν εδώ μέσα!.. (*Ξεφωνίζει.*) Έεε! θοήθεια!.. τον άντρα μου!..

Πετράκης, ξυπνά έντρομος από το θόρυβο και πετιέται, με τα νυκτικά, από την πρώτη δεξιά πόρτα τρομαγμένος. - Τι είναι.. τι είναι!.. (*Βλέπει τη σκηνή.*) Α!.. ο αντικρινός καθηγητής! κ' η γυναίκα του εδώ!.. 'Ονειρο! εφιάλτης!.. μεθύσι!.. (*Τσιμπιέται για να ιδεί αν είναι έξυπνος.* Το κόρο εξακολουθεί τρελά. Κάνουν αλυσίδα και γυρίζουν στην κάμαρα με τις καρέκλες.)

Φρόσω. - Θέμο! άρπαχ' τον! καθώς περνά άρπαχ' τον! (*Βλέπει κάπου το καπέλο του Πέτρου και το παίρνει.*)

Μια στιγμή, που περνά εμπρός τους ο *Πέτρος*, τον αρκάζουν, από το ένα χέρι κι από το άλλο, ο *Θέμος* και η *Φρόσω* και τον απάγουν.)

Πέτρος, απαγόμενος. - Δεν είμ' εγώ, σας λέω, δεν είμ' εγώ!

Φρόσω. - Τώρα θα σου δείξω εγώ ποιος είσαι! [*Το κόρο εξακολουθεί τρελά. Ο Γιώργος, η Κική, η Ντεζιρέ και η Βάσω παρασύρουν στο χορό τον Πετράκη, ενώ ο Πέτρος, η Φρόσω και ο Θέμος φεύγουν από την πόρτα του βάθους.*]

Πετράκης. - 'Ονειρο!.. εφιάλτης!..

Αυλαία

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ο ίδιο σαλόνι-γραφείο της πρώτης. *Η Φρόσω και η Μαμά, καθισμένες, σκεπτικές και λυπημένες, εξακολουθούν αρχισμένη συνομιλία.*

Η μαμά. - Και τώρα πώς είναι;

Φρόσω. - Κοιμάται μέσα. Και θα τον αφήσω να ξυπνήσει μόνος του. Ξέρεις, με τον ήλιο τον πήρε ο ύπνος. Από το μεθύσι, από τα όργια, από το ρεζιλίκι, ήταν σε μια τέτοια νευρική έξαψη, που φοβήθηκα για το μωλό του. Α, τι νύχτα! τι νύχτα! Γελούσε, θύμωνε, σουλατσάριζε, έπεφτε, τραγουδούσε, έκλαιγε. Κι όλο «δεν είμ' εγώ!» Μα για φαντάσου να λέει «δεν είμ' εγώ!»

Η μαμά. - Τι δυστυχία!.. Μα περίμενε ποτέ κανείς τέτοιες ντροπές από τον Πέτρο;... από τον Πέτρο, καλέ;

Φρόσω. - Για θυμήσου που ήθελα να πάω στον Υπουργό να τον πάψει ως ανίκανο!.. (*Πικρογελά.*)

Η μαμά. - Τώρα άπρεκε να τον πάψει ως πάρα πολύ ικανό... Κι αλίμονο αν μάθουν τίποτ' απ' αυτά οι εχθροί του!..

Φρόσω. - Ω, μια πεντάρα δε δίνω. Εγώ την απόφασή μου την έκανα. Άμα ησυχάσει λίγο κ' έρθει σε θέση να του μιλήσω, θα του τα πω και θα τον αποχαιρετήσω.

Η μαμά. - Για να πας στον αντικρινό, ε;

Φρόσω. - Ω, τον παλιάνθρωπο!.. Αφησε ταστεία. Δε σύλλογίζονται πια τέτοιου είδους εκδικήσεις.

Η μαμά. - Όστε η γκαρδσονιέρα;..

Φρόσω. - Καταγώγιο, μαμά μου, καταγώγιο!.. Πού να φανταστώ ποτέ, πως ο καινούργιος γείτονας κι ο άντρας μου ήταν κρυ-

φοί φίλοι, και πως κάθε φορά, όταν μου έλεγε πως έχει Συνεδρίαση, πήγαινε στη γκαρσονιέρα του να διασκεδάσει μ' ένα χαρέμι από κοκότες! Γαλλίδες, Ιταλίδες, Ισπανίδες... χαρέμι διεθνές!..

Η μαμά. – Φρίκη! φρίκη! Τι γίνεται τώρα στον κόσμο και στην Αθήνα!

Φρόσω. – Αμ' εκείνη η παλιότυρια με τις γάτες; Καλά την έπιασα εγώ χτες να την πνίξω! (Απειλητικά.) Αχ, δεν ξανάρχεται;..

Η μαμά. – Κρίμα που ελπίζαμε μια στιγμή πως θάταν κάποιος άλλος, με το ίδιο όνομα!. Αγκαλά, ακό τη στιγμή που τον έπιασα με τη Μαρίκα, δε χωρούσε πια αμφιθολία.

Φρόσω. – Ω, εγώ εξαρχής!. Κανόν γενικός: 'Άμα ένας άντρας, για οποιαδήποτε πρόφαση, δεν κοιτάζει τη γυναίκα του, έχει άλλες, έχει πολλές, είναι ανήθικος – τελείωσε!

Μαρίκα, από την πόρτα του βάθους. – Κυρία, η Πολύμνια σας θέλει, να δοκιμάσετε τη ζακέτα.

Φρόσω. – Καλά... Πάμε, μαμά. (Σηκώνεται.) Όρεξη τώρα για δοκιμές. [Η Μαμά σηκώνεται, κ' ενώ διαγίνονται μαζί από την πόρτα του βάθους, η Φρόσω της ψιθυρίζει.] Και όμως πρέπει να γίνει πολύ κομψή... (στενάζει) η τουαλέτα της ζωντοχηρείας! (Φεύγουν.)

Μαρίκα, μόνη. – Τι είπε η κυρία;.. «Ζωντοχήρω»;.. Θα χωρίσει τον κύριο;.. Ε, μα φυσικά, ύστερ' από τα χτεσινά... (Συγχρίζει με φαιδρή φούρκα.) Τον κατέργαρο!.. Γι' αυτό δε με κοίταξε μένα. Είχε άλλες σαράντα!.. [Ακούγονται έξω βήματα και κτυπήματα με μπαστούνι, διακριτικά.] Ποιος είναι;

[Μπαίνουν σεμνά από την πόρτα του βάθους ο Μπάρμπας κι ο Ξάδερφος.]

Ο μπάρμπας. – Εμείς!

Ο ξάδερφος. – Εδώ κάθεται ο καθηγητής... ο κύριος Πέτρος Παπαπέτρος;..

Μαρίκα. – Μάλιστα, εδώ.

Ο μπάρμπας, κοιτάζοντας τον Ξάδερφο. – Χμ! εδώ μάλιστα.. (Κοιτάζουν και οι δύο ολόγυρα, συνεννοούνται με βλέμματα και φαίνονται ευχαριστημένοι.)

Ο ξάδερφος. – Βίναι το σπίτι του. Φωνάζει.

Μαρίκα, με απορία. – Τι κάνουν έτσι αυτοί;.. (Δυνατά.) Εδώ κάθεται... τι αγαπάτε, παρακαλώ;

Ο μπάρμπας. – Μπορούμε να τον δούμε μια στιγμή;

Μαρίκα. – Τώρα, όχι.

Ο ξάδερφος. – Λείπει;

Μαρίκα. – Όχι, αλλά κοιμάται.

Ο μπάρμπας. – Τέτοια ώρα;

Μαρίκα. – Ναι, βέβαια... πάντα ξυπνάει νωρίς.. αλλά χτες το βράδυ κάτι του συνέβη...

Ο μπάρμπας, ζωηρά. – Τι; τι;.. (Συνεννοείται με τον Ξάδερφο.)

Μαρίκα. – Είχε... είχε Συνεδρίαση στην Εταιρεία και παράργησε ο καπημένος.

Ο μπάρμπας. – Χμ! χμ!.. (Συνεννοείται με τον Ξάδερφο και κρυφογελούν.)

Μαρίκα, με απορία. – Μπα! μα γιατί κάνουν έτσι αυτοί;.. Τι τρέχει πάλι; (Δυνατά.) Σας παρακαλώ, κύριοι, τι τον θέλετε; Μου λέτε να του πω άμα ξυπνήσει;

Ο μπάρμπας. – Όχι, όχι, δεν πειράζει. Θα γυρίσουμε, κορίτσι μου, αργότερα... Πρέπει να ιδούμε τον ίδιο.

Μαρίκα. – Όπως αγαπάτε... Τα ονόματά σας; Ποιοι θα του πω πως τον γύρεψαν;

Ο μπάρμπας. – Περιττό... μας ξέρει... Αντίο, κοπέλα μου. Πάμε, ανιψιέ! (Φεύγουν με το πάσο τους κοιτάζοντες εδώ κ' εκεί. Η Μαρίκα τους ακολουθεί ως τον προθάλαμο.)

Μαρίκα, μόνη της. – Περιέργα μούτρα!.. Τους φοβήθηκα!. Μα τι νάναι αυτοί;

Θέμος, με τα βιβλία του, μπαίνει ζωηρά από την πόρτα του βάθους και πετά το καπέλο του σε μια καρέκλα. – Μαρίκα! τι ήθελαν εδώ αυτοί οι κουτσαβάκηδες που είδα στη σκάλα;

Μαρίκα. – Ξέρω κ' εγώ; Τον κύριο ζήτησαν. Μα δε θέλησαν να μου πούνε. Θα ξανάρθουν... Είδες σουλούπι που τόχανε;

Θέμος. – Τον κύριο;.. Και τι μπορεί να τον θέλουν τέτοιοι άνθρωποι; (Από μέσα του, ανήσυχος.) Α, μ' αυτός ο κύριος!.. αυτός ο κύριος!.. Καλά το είπα εγώ! Έχει μπλέξει. Κάτι πλεκτάνη του έχουν φκιάσει. (Στη Μαρίκα.) Πού είναι;

Μαρίκα. – Κοιμάται.

Θέμος. – Όστε ούτε σήμερα δε θα κάμω μάθημα;..

Μαρίκα. – Ξέρω κ' εγώ;.. αν ξυπνήσει τώρα... Να πάω να ιδώ;

Θέμος. – Όχι, όχι, αφήστε τον... Ας ξεκουραστεί... (Ζωηρότερα.) Τελοσπάνων! Άτυχοι και χτες το βράδυ, Μαρίκα! Όχι μόνο δε μπορέσαμε να φιληθούμε, αλλά πήγα να χάσω και τη ζωή μου γι' αγάπη σου!

Μαρίκα. - Δυστυχία μου! Είδες, κακόμοιρε, τι πήγες να πάθεις;...

Θέμος. - Ήθελα νάξερα τι θάκανες αυτή την στιγμή, αν η σφαίρα του αφέντη, αντί του καπέλου, μου τρυπούσε το κεφάλι.

Μαρίκα. - Ου, μην το λες! Θα κοπάνιζα γναλιά και θα τάπινα αμέσως! Να, τα κομμάτια της σωλήνας, που σπάσαμε χτες μαζί. Μα δε μου ξηγάς ένα πράμα, γιατί ο νους μου δε μπορεί να το χωρέσει. Πώς ο κύριος βρέθηκε τη νύχτα στο αντικρινό;

Θέμος. - Χμ! νάξερα κ' εγώ!..

Μαρίκα. - Η κυρία λέει πως είχανε φιλίες μ' αυτό το γείτονα... τον όμορφο νέο. Μα εγώ δεν το πιστεύω. Κόβω το κεφάλι μου! Τους είδα πολλές φορές ν' απαντήθουν σαν ξένοι, χωρίς να μιλήσουν, χωρίς να χωρετιστούν, χωρίς να κοιταχτούν. Α, μπα! δεν ήταν φίλοι αυτοί! Κ' έτσι στενοί μάλιστα, για να κάνουν μαζί αυτά τα πράματα; Κόβω το κεφάλι μου.

Θέμος. - Κ' εγώ το σπάω, (σκεπτικός), αλλά τι να σου πω! Πιο εύκολα θα έλυνα ένα πρόβλημα της Άλγεθρας...

Μαρίκα. - Τέλος πάντων! ας κάνουν τη δουλειά τους κι ας κάνουμε τη δική μας... (Τον κοιτάζει πονηρά και χαμογελά.) Ε!.. ψιτ! φρονιμεψες σήμερα;

Θέμος, σκεπτικός. - Άφησέ με, καημένη!.. Ανησυχώ για τον καθηγητή μου. Κάτι έχει πάθει αυτός ο άνθρωπος. Κ' είναι κρίμαι τέτοιος καθηγητής...

Μαρίκα. - Δε βαριέσαι! Τι έχει πάθει; Γλεντάει, όπως σήμερα όλος ο κόσμος... Έλα, κουτέ! Τώρα που έχουμε ευκαιρία... Ένα φιλάκι; (Κάνει να τον πλησιάσει.)

Θέμος, τη σπρώχνει. - Άσε με! δεν έχω όρεξη!

Μαρίκα, απογοητευμένη. - Μη! για ξένες έγνοιες, καημένες... [Ακούεται από μέσα βήχας.] Α, ο κύριος. Ξύπνησε!..

Πέτρος, ανοίγει την πόρτα της κάμαράς του (δεύτερη δεξιά), **θγάζει το κεφάλι του, προφυλακτικά, και παρουσιάζεται με τη ρόμπα.** - Μαρίκα! τον καφέ μου... Α! ήρθες κιόλα, παιδί μου;.. Μα τι ώρα είναι;

Θέμος. - Εννιά και τέταρτο, κύριε καθηγητά. Καλημέρα σας.

Πέτρος, τρομάζει. - Ου! πώς άργησα!.. Κ' έχασα ένα μάθημα!..

Θέμος. - Δεν πειράζει... Αφού... αδιαθετήσατε... Σήμερα, είστε καλύτερα;

Πέτρος. - Δόξα σοι ο Θεός. Το κεφάλι με πονά ακόμη... ωλλά λίγο.

Μαρίκα. - Να φωνάξω την κυρία;

Πέτρος. - Να την αφήσεις εκεί που κάθεται! Πήγαινε μόνο να μου κάνεις τον καφέ.

Μαρίκα. - Αμέσως. (Κινά να φύγει.)

Πέτρος, στο Θέμο. - Έλα, παιδί μου, να κάμουμε το μάθημά μας. Κάθησε. (Κάθεται στο γραφείο του. Κάθεται κοντά του και ο Θέμος κι ανοίγει τα χαρτιά του.)

Μαρίκα, ξαναγυρίζει. - Α, κύριε. Πρωτύτερα σας γύρεψαν δυο άνθρωποι κ' είπαν πως θα ξαναγυρίσουν.

Πέτρος, αδιάφορα. - Καλά.

Μαρίκα. - Μα αλλόκοτοι άνθρωποι, κύριε, αλήθεια. Κάτι μουστακαλήδες, με ζουνάρια, με μαγκούρες.

Πέτρος, με κάποιο ενδιαφέρον. - Ε!.. είπαν τα ονόματά τους:

Μαρίκα. - Όχι! είπαν πως τους ξέρετε. Ένας μεσόκοπος κ' ένας νέος. Και πρέπει νάνι μπάρμπας κι ανιψιός.

Πέτρος, σπάκνεται έντρομος. - Ε!..

Μαρίκα. - Μάλιστα. Γιατί την ώρα που έφευγαν, ο μεσόκοπος, ο χοντρός, είπε του νέου: «Πάμε, ανιψιέ!»

Πέτρος, ανήσυχος φοβερά. - Ω, θε μου! Ο μπάρμπας κι ο ξάδερφος της Ελπινίκης. Μα κ' εδώ θα μ' ενοχλήσουν αυτοί οι άνθρωποι; (Ταραγμένος.) Α, να μου κάμουν τη χάρη! Εδώ είμαι ο άλλος!

Θέμος. - Μα τι συμβαίνει πάλι, κύριε καθηγητά; Ποιοι είναι αυτοί;

Πέτρος, συνέρχεται. - Τίποτα, τίποτα!.. (Στη Μαρίκα.) Πήγαινε συ από δω! (Η Μαρίκα φεύγει από το βάθος. Ο Πέτρος ξανακάθεται.) Έλα, το μάθημα!

Θέμος. - Μα όχι... ταραχτήκατε πολύ, κύριε καθηγητά. Σας παρακαλώ... αν είναι τίποτα... αν τρέχετε κανένα κίνδυνο... να μου το πείτε. Εγώ θα σας υπερασπιστώ... Και μπορώ να πάρω μαζί μου κι άλλους... Ξέρετε πόσο σας αγαπούμε μεις οι μαθηταί σας. Θυσία γινόμαστε γι' αγάπη σας! Πείτε μου, τι γυρεύουν από σας αυτοί οι παλιάνθρωποι; Κι αφήστε τους απάνω μου!

Πέτρος, σκεπτικός και συγκινημένος. - Καλό μου παιδί, πόσο με συγκινούν τα λόγια σου!.. Μ' αξίζω τάχα αυτή την αγάπη κι αυτό το σεβασμό που μούχετε όλοι σας!..

Θέμος. - Α, τι λέτε, κύριε καθηγητά! Νομίζετε πως επειδή χτες το βράδυ;.. Α, θεός φυλάξοι! Η ικανότη σας, η αξία σας, ελαττώνεται μ' αυτό; Έπειτα, τι να σας πω! Εγώ είμαι θέβαιος, βάζω στοίχημα, πως δεν πήγατε χτες βράδυ με τη θέλησή σας σ' εκείνο το παλιόσπιτο! Βρεθήκατε έτσι χωρίς να το καταλάβετε!

Θα σις έκαμαν καμά πλεκτάνη, καμά φάρσα.

Πέτρος, κουνά το κεφάλι του και πικρογελά. – Χι! μακάρι νάταν έτσι, παιδί μου, αλλά, δυστυχώς, δεν είναι... (Με ξαφνική απόφαση.) Ναι! είσαι ο καλύτερός μου μαθητής, άρα ο καλύτερός μου φίλος. Θα σ' ανοίξω την καρδιά μου, θα σου τα πω όλα. Και πρόσεξε να τα καταλάβεις, Ε, δεν είναι πολύ εύκολα πράγματα. Μάθε λοιπόν, παιδί μου, ότι εκείνο το σπίτι που με είδες χτες βράδυ, είναι τόσο δικό μου, όσο και τουτοδώ.

Θέμος, τρομάζει. – Ε; Το αντικρινό;

Πέτρος, σιγά. – Ναι, ναι. Το έχω νοικιάσει για τα όργιά μου.

Θέμος, αναπηδά. – Δυστυχία μου! Το μεθύσι του εξακολουθεί, ή καλύτερα η τρέλα του...

Μαρίκα, μπαίνει με τον καφέ. – Τον καφέ σας!

Θέμος, τρέχει και της αρπάζει το δίσκο. – Πήγαινε συ, φύγε! (Η Μαρίκα φεύγει στον Πέτρο, ενώ του βάζει το δίσκο στο τραπέζι.) Πιέτε... θα σας κάνει καλό...

Πέτρος, πικρογελά. – Χι με πάρνεις για μεθυσμένο, για τρελό;. Ε, δεν έχεις πολύ άδικο. Τώρα, τρελός καθαυτό μπορεί να είμαι. Είμαι όμως ένας αλλό κοτοςάνθρωπος. Ψυχοπαθολογικό φαινόμενο, νάτο. Κάθησε, κάθησε να σου εξηγήσω...

Θέμος. – Ορίστε! (Κάθεται αποφασισμένος να κούψει από μέσα του.) Αυτά μούλεγε και χτες μεθυσμένος...

Πέτρος, ενώ πίνει τον καφέ του. – Δεν είμαι όμως μοναδικό. Τα βιθλία αναφέρουν τέτοια πολλά. Υκάρχουν περιστάσεις, που η προσωπικότης, το Εγώ, διχάζεται, και ο Ένας άνθρωπος γίνεται Δύο. (Αρπάζει μια κιμωλία, σηκώνεται και τρέχει στον πίνακα.) Να.

Θέμος. – Τον καφέ σας!

Πέτρος. – Άστον και πρόσεχε δω. (Γράφει.)

$$X, A, B. \quad X = A + B$$

$$A_1, A_2, A_3, A_4 \quad \dots \dots$$

$$B_1, B_2, B_3, B_4 \quad \dots \dots$$

Λοιπόν, ο άνθρωπος Χι γίνεται Άλφα και Βήτα. Χι (σον Άλφα συν Βήτα. Έτσι.. Τώρα, αφ' ενός έχομεν καταστάσεις Άλφα ένα, Άλφα δύο, Άλφα τρία, Άλφα τέσσερα, και τα λοιπά. Αφ' ετέρου έχομεν καταστάσεις Βήτα ένα, Βήτα δύο, Βήτα τρία, και καθεξής.

[Η Φρόσω και η Μαρίκα μπαίνουν από την πόρτα του βάθους. Ο Θέμος σηκώνεται και υποκλίνεται.]

Ημαρά, σιγά. – Α, σηκώθηκε...

Φρόσω, σιγά. – Κάνει μάθημα... Καλύτερα φαίνεται.

Πέτρος, αυστηρά. – Κυρίες, σας παρακαλώ! Δεν έχω καιρό για κουβέντες. Τώρα κάνω μάθημα.

Φρόσω. – Δεν είπαμε τίποτα... Κάνε!

Πέτρος. – Περάστε στα δωμάτια σας και αφήστε μας! – Καλημέρα, μαμά.

Ημαρά, μουτρωμένη. – Καλημέρα σου!

[Φεύγουν κι οι δύο με μορφασμούς από την πρώτη δεξιά πόρτα.]

Πέτρος, εξακολουθεί. – Λοιπόν, ο άνθρωπος Χι, όταν βρίσκεται σε μια από τις καταστάσεις Άλφα, ξεχνά όλες τις καταστάσεις Βήτα. Και τανάπαλιν. Όταν βρίσκεται σε μια Βήτα, ξεχνά όλες τις Άλφα. Μπορεί δηλαδή, ο ίδιος άνθρωπος, να είναι αρεοπαγίτης, συγχρόνως δε και... αρχιλωποδύτης! Κι ο λωποδύτης να μη γνωρίζει, να μην υποπτεύεται καν τον αρεοπαγίτη. Ενόησες, παιδί μου;

Θέμος. – Σχεδόν... (Από μέσα του.) Αλιμονο!.. Πάει!

Πέτρος, γυρίζει στο τραπέζι κι εξακολουθεί. – Κάθε καλός άνθρωπος έχει μέσα του ένα Κτήνος, που το καταδαμάζει με την αρετή. Σε τέτοιους διχασμούς τού Εγώ, το Κτήνος κατορθώνει και γίνεται ένας άλλος Άνθρωπος, ένα άλλο Εγώ. Έξαφνα εγώ. Είμαι δύο άνθρωποι, χωριστοί.

Θέμος. – Ο Άλφα και ο Βήτα.

Πέτρος. – Μπράβο! Ο Άλφα; Είναι ο επιστήμων, ο καθηγητής, ο παντρεμένος, ο νοικοκύρης, ο τίμιος, ο φρόνιμος. Ο Βήτα; Είν' εκείνος που είδες χτες βράδυ στο δεύτερο σπίτι του... (Με συντριβή.) Έχει δέκα ερωμένες, ξελογιάζει κορίτσια οικογενειών, (με φρίκη) μαθήτριές του, ο άθλιος!.. λαβαίνει ραβασάκια (ψάχνεται) χι! δεν έχω μαζί μου να σου δείξω κανένα, να ιδείς, – και του στέλνουν να πληρώσει τέτοιους λογαριασμούς. Να! (Παίρνει το λογαριασμό της «Κύπριδος» από το τραπέζι και τον δίνει του Θέμου.)

Θέμος, κοιτάζει κατάπληκτος το λογαριασμό. – Αλήθεια;.. κάματε σεις ποτέ ένα τέτοιο γλέντι;

Πέτρος. – Ότι το έκαμα δεν υπάρχει, δυστυχώς, αμφιθολία. Αδιάφορο αν δεν το θυμούμαι τώρα. Αυτό δεν έχει σημασία. Θα το θυμηθώ, όταν βρεθώ σε καμά κατάσταση από τις Βήτα.

Θέμος. – Μα... χτες που βρεθήκατε, το θυμηθήκατε;

Πέτρος. – Αφεριμ! Και πώς να θυμούμαι τώρα αν το θυμήθη-

κα χτες, αφού χτες ήμουν σ' άλλη κατάσταση;

Θέμος. - Έχετε δίκιο. (Σκεπτικός.) Μα είναι περίεργο! Μην είν' έτσι;...

Πολύμνια, μπαίνει έξαφνα από το βάθος, με μια ατελείωτη ζα-
κέτα στο χέρι. - Νάτος!

Πέτρος, στην Πολύμνια, αυστηρά. - Τι θέλεις εδώ εσύ;

Πολύμνια. - Πώς μέσα... να δοκιμάσει η κυρία στον καθρέ-
φτη της ντουλάπας.

Πέτρος. - Καλά, κόπιασε.

Πολύμνια, κοντοστέκεται. - Κάνετε μάθημα τώρα;

Πέτρος. - Ναι, ναι, μη μ' ενοχλείς.

Πολύμνια. - Ήθελα όμως κάτι να σας πω.

Πέτρος. - Δεν έχω καιρό τώρα... φύγε!

Πολύμνια. - Μα... είναι ανάγκη! (Τον κοιτάζει απειλητικά.)

Πέτρος. - Άι στο διάβολο! (Την πάρνει παράμερα, μπρο-
σά.) Τι θες;

Πολύμνια, αυθάδικα αλλά σιγά. - Γιατί δεν ήρθες χτες μέσα
να μιλήσουμε; Μου είπες πως θάρθεις!

Πέτρος. - Δεν έλαβα καιρό.

Πολύμνια. - Έπρεπε να λάθεις!. Έλα, τώρα, με λίγα λόγια:
εννοείς να έρθουμε σ' ένα συμβιθασμό; Ή να τα πω όλα της γυ-
ναίκας σου;

Πέτρος, από μέσα του. - Τώρα πια της γυναίκας μου; σιγά μη
στάξη η ουρά του!.. (Στην Πολύμνια.) Μα τι συμβιθασμό εννοείς;

Πολύμνια. - Κατέστρεψες τη Θάλεια. Το αρνείσαι αυτό;

Πέτρος. - Οχι!.. το ομολογώ.

Πολύμνια. - Ε, λοιπόν, θα της δώσεις μια αποζημίωση από
δέκα χιλιάδες δραχμές.

Πέτρος. - Δεν έχω να της δώσω ούτε δέκα μονόδραχμα.

Πολύμνια. - Θα τα πω της γυναίκας σου!

Πέτρος. - Μη σώσεις και τα πεις. Εγώ πια είμαι αποφασι-
σμένος! (Γυρίζει στο Θέμο.)

Πολύμνια. - Τώρα να ιδείς! (Φεύγει με φούρια από την πρώτη
δεξιά πόρτα.)

[Ο Θέμος, σ' όλο αυτό το διάστημα, κοίταζε τον λογαριασμό,
κοίταζε τους δύο που κουβέντιαζαν, κ' έδειχνε μεγάλη σκέψη και
απορία.]

Πέτρος, στο Θέμο. - Ορίστε! την είδες αυτή;

Θέμος. - Την είδα... η ράφτρα.

Πέτρος. - Έχει μιαν αδερφή, τη Θάλεια. Κάποτε εγώ τα ται-
ριαξα μαζί της, την ξεγέλασα, την έκανα να μακολουθήσει στο
Βόλο και την παράτησα εκεί... Χτες που μου τόπε, την πήρα για
τρελή, επειδή δεν το θυμόμουν. Αλλά τι σημαίνει;

Θέμος. - Τώρα το θυμάστε;

Πέτρος. - Πάλι τα ίδια! Μα τόσο λίγο κατάλαβες λοιπόν;
Όχι! Ούτε τώρα που είμαι 'Άλλος.

Θέμος. - Έχω μιαν απορία. Αφού δεν θυμάστε τίποτα από
την άλλη σας κατάσταση, πώς τα ξέρετε όλ' αυτά;

Πέτρος. - Ω, κρίμας εσέν! Μ' αφού φανερώνονται; αφού μου
τα λένε οι άνθρωποι;... Αφού μούρχονται γράμματα του 'Άλλου,
λογαριασμοί του 'Άλλου, επισκέψεις του 'Άλλου, - δε βλέπεις;
Έπειτα... μερικά τα θυμούμαι. Να, χτες το πρωί (με συντριβή)
εδώ μέσα... θυμούμαι πολύ καλά... έφτασα στο σημείο να φιλή-
σω... την καμαριέρα μου!

Θέμος, από μέσα του. - Ω, ω! νάτα μας!

Πέτρος. - Και τα χτεσινοβραδινά, τα θυμούμαι σχεδόν όλα.
Αμιδρώς, αλλά τα θυμούμαι. Κι αυτό είναι ίσα-ίσα το παρήγορο.

Θέμος. - Γιατί; (Τον κοιτάζει.)

Πέτρος. - Γιατί λένε τα βιβλία, ότι άμα αρχίσει ο ασθενής να
θυμάται κάποια γεγονότα από την άλλη του ζωή, σημείον ότι αρ-
χίζει να θεραπεύεται.

Θέμος. - Όστε σεις είστε ασθενής;

Πέτρος. - Εννοείται. Πήγαινε στο θέατρο να ιδείς το έργο
που σούλεγα χτες, τον «Εισαγγελέα Χάλλερ». Διάβασε και την
εικπληκτική ιστορία του δόκτορος Τζέκυλ, του Στήθενσον... Ε,
σαν αυτούς είμαι κ' εγώ. Αλλά θα θεραπευθώ... αυτό το ελπίζω!
Έπειτα η δική μου αρρώστια δεν έχει προχωρήσει και τόσο πο-
λύ. Εγώ, παραδείγματος χάρη, δεν έφτασα ακόμη να βλέπω, σαν
τον δόκτορα Τζέκυλ, και τον δεύτερο Εαυτό μου, το άλλο μου
Εγώ, με τα μάτια μου.

Θέμος, με τρόμο. - Τι; συμβαίνει κι αυτό!..

Πέτρος. - Συμβαίνει, παιδί μου, συμβαίνει. Αλλά είναι πια το
τελευταίο στάδιο...

Θέμος, πολύ σκεπτικός. - Φοβερό!.. Κι αυτοί οι παλικαράδες
που σας γύρεψαν...

Πέτρος. - Α, είναι για την ιστορία της Ελπινίκης. 'Άλλη πα-
λιανθρωπιά! Την είχα μαθήτρια και... καταλαβαίνεις. Τάμαθαν
αυτοί, - ο μπάρμπας της κι ο ζάδερφος της, - κ' ήρθαν χτες, με
τα κουμπούρια, να μου ζητήσουν τα γράμματά της.

Θέμος. - Τους τα δώσατε;

Πέτρος. - Όλα. Το έβδομο μάλιστα το είχα ακόμη απάνω μου... ό, τι το είχα λάβει.

Θέμος. - Μα είναι φοβερό! ακατανόητο! (Πιάνει το κεφάλι του.) Και τώρα τι θέλουν πάλι;

Πέτρος. - Ξέρω κ' εγώ; Αφού τους υποσχέθηκα πως δεν θα ξαναπεράσω πια από το δρόμο της, κι αυτοί μούδωσαν το λόγο τους πως θα μαφήσουν ήσυχο, - τι ξανάρχουνται; ει! τι ξανάρχουνται; - Α, τι θα μου κοστίσει αυτή η αρρώστια! Τι δυστυχισμένος άνθρωπος που είμαι! Πού Χάλλερ και πού Τζέκυλ! Ο Πέτρος Παπαπέτρου, ο καθηγητής σου, παιδί μου, είναι ο τραγικότερος απ' όλους!

Θέμος, δίξαφνα. - Το θέλετ' εκείνο το νερό; (Δείχνει ένα ποτήρι στο δίσκο.)

Πέτρος, στενάζοντας, αποτελειώνει τον καφέ του. - Όχι, παιδί μου, πλε το... Τι ζωή! τι Μοίρα!..

Θέμος. - Ευχαριστώ. (Παίρνει το ποτήρι, βρέχει την άκρη του μαντηλού του και δροσίζει τους κροτάφους του.)

Πέτρος. - Τι κάνεις;

Θέμος. - Το κεφάλι μου... το βρέχω για να ξεσκοτίσει, και να μπορέσω να καταλάβω αυτό το φοβερό: Χι ίσον 'Αλφα συν Βήτα! Κοντεύει να μου φύγει!

Μαρίκα, από την πόρτα του βάθους. - Κύριε, ένα γράμμα... τόφερε ο ταχυδρόμος! (Δίνει το γράμμα στον Πέτρο.)

Πέτρος, παίρνει το γράμμα. - Καλά, φύγε. (Η Μαρίκα φεύγει. Ο Πέτρος το ανοίγει και το διαβάζει.) Για, να ιδούμε... για ποιον είναι; Για τον 'Αλφα ή για τον Βήτα;.. (Με θυμό.) Να πάρη η οργή!..

Θέμος. - Για τον Βήτα;

Πέτρος. - Ναι!.. Πάλι η Αγλαΐα! Μούγρανε και χτες. Κι απειλεί πως θαυτοκτονήσει αν δεν της απαντήσω. (Μ' έξανη.) Μα πώς να της απαντήσω αφού δε θυμάμαι ούτε ποια είναι, ούτε πού κάθεται;.. Ας αυτοκτονήσει επιτέλους! Στο διάβολο! Ας αυτοκτονήσουν δλες! Ας μη μείνει ρουθούνι! (Κοιτάζει το ρολόγι του.) Α, πέρασε η ώρα... Με συγχρείς, παιδί μου... αλλά μάθημα δεν θα μπορέσω να σου κάμω σήμερα.

Θέμος. - Α, τι λέτε! έμαθα τόσα!..

Πέτρος. - Πρέπει να ντυθώ μια στιγμή και να πάω στο Παρθεναγωγείο... Ορεβούνάρ. (Κάνει να βγει από τη δεύτερη δεξιά πόρτα.)

Θέμος, μαζεύει τα χαρτιά του από μέσα του. - Κακόμοιρο

Παρθεναγωγείο! Ως 'Αλφα θα πάει ή ως Βήτα;..

Πέτρος, ξαναγρίζει και φωνάζει, χτυπώντας το μέτωπό του. - Α, διάβολε!!

Θέμος. - Τι είναι;

Πέτρος. - Δε μπορώ να βγω έξω!

Θέμος. - Γιατί;

Πέτρος. - Γιατί εκείνοι οι αλιτήριοι μου είπαν, πως αν ξαναπεράσω από το δρόμο της Ελπινίκης, μπουμ και κάτω, δεν έχει! Θέμος. - Και σες μην περνάτε!

Πέτρος. - Και μήπως θυμάμαι πού κάθεται αυτή; Αν ο δρόμος της είναι στο δρόμο μου και περάσω; (Στέκεται σκεπτικός, σε αμηχανία.)

Θέμος. - Ναι... μη βγείτε, για καλέ και για κακό... Αφήστε, ώσπου να τους πιάσω εγώ αυτούς και να τους κανονίσω. Α, εγώ δεν το κουνώ σήμερα από δω! Θα πάω στο περβολάκι να διαβάσω και θα τους φυλάω. Ορεβούνάρ! Και μη φοβάστε! (Φεύγει από την πόρτα του βάθους και απαντιέται στον προθάλαμο με τη Μαρίκα.)

Πέτρος. - Γενναίο παιδί!.. Αφοσιωμένο!.. Μόνο που δυσκολεύεται να καταλάβει τ' απλούστερα πράγματα. Ας ντυθώ οπωδήποτε... (Φεύγει από τη δεύτερη δεξιά πόρτα.)

Μαρίκα στον προθάλαμο, στο Θέμο. - Φεύγεις;

Θέμος. - Πάω κάτω.

Μαρίκα, τον σταματά και γέρνει απάνω του. - Ένα φιλάκι;

Θέμος, τη σκράχνει. - Άντε να σε φιλήσει ο κύριος! (Φεύγει.)

Μαρίκα, με φούρκα, μόνη της. - Καλά λοιπόν! Θα με φιλήσει ο κύριος! (Μπαίνει.)

Πέτρος, βγαίνει από τη δεύτερη δεξιά πόρτα. - Μαρίκα! Εδώ είσαι, παιδί μου;.. Πάρε, σε παρακαλώ, να μου γεμίσεις τον τενεκέ.

Μαρίκα. - Αμέσως! ό, τι θέλετε! (Κάνει να μπει στην κάμαρά του και, καθώς περνά από κοντά του, γέρνει απάνω του.) Φιλήστε με τώρα που δεν είναι η ίκρια!

Πέτρος. - Ναι! (της δίνει ένα μπάτσο.)

Μαρίκα, τραβιέται, έκπληκτη. - Α!.. Μα κανείς δεν έχει όρεξη σήμερα!.. Τι κατάστασις είν' αυτή;

Πέτρος. - Παλιοκόριτσο!.. Κατάστασις 'Αλφα! Και τι νόμισες;.. Α, αυτή τη στιγμή ειμ' εγώ! Περίμενε να ξαναγίνω Βήτα, και τότε. Πήγαινε γρήγορα να πάρεις τον τενεκέ!

Μαρίκα. - Ναι, πηγαίνετε και σεις στ' αντικρινό. Σας περι-

μένουν! (Φεύγει από τη δευτερη δεξιά πόρτα.)

Πέτρος, μόνος. - Ορίστε! ορίστε που κατάντησα!..

[Από την πρώτη δεξιά πόρτα μπαίνει η Φρόσω. Ο Πέτρος, μόλις τη βλέπει, τρομάζει και κάνει να φύγει.]

Φρόσω. - Είσαι λίγο πιο ήσυχος τώρα;

Πέτρος. - Ναι... όχι... ναι.

Φρόσω. - Μπορείς να μακούσεις μια στιγμή;

Πέτρος. - Ναι... όχι... Να ντυθώ πρώτα... (Προσπαθεί να γλιττήσει.)

Φρόσω. - Μα δε θα σου πω πολλά.

Πέτρος. - Μα ξέρεις, βιάζομαι...

Φρόσω. - Δυο λόγια.

Πέτρος. - Ας είναι. (Γυρίζει.) Μα δεν ταναδάλλεις, καημένη Φρόσω, ώσπου να γιατρευθώ; Σε βεβαϊ, είμαι στα πρόθυρα, άρχισα...

Φρόσω. - Πολύ αργά, φίλε μου! Τώρα είναι αργά. Εννοείς καλά: ύστερ από τη χτεσινή αποκάλυψη, δεν είναι πια δυνατό να ζήσουμε μαζί. Όποιος θέλει νάχει χαρέμι από κοκότες...

Πέτρος. - Μ' αυτός δεν είμ' εγώ!

Φρόσω, εξακολουθεί. - Και διεθνές μάλιστα, - δεν μπορεί νάχει και γυναίκα. Αγκαλά εσύ δε μπορούσες προ πολλού. Που να σου αφήσουν ικμάδα τα όργια!.. Λοιπόν, σου αναγγέλλω, ότι απόψε φεύγω με τη μαμά, γυρίζω στο σκιτάκι μου, και στο εξής, για λίγον καιρό, θαλληλογραφούμε με χαρτόσημο.

Πέτρος. - Διαζύγιο!

Φρόσω. - Διαζύγιο!

Πέτρος. - Μα, Φρόσω μου, με καταστρέφεις! Αυτός που θέλεις να χωρίσεις, δεν είναι ο άντρας σου. Ο άντρας σου...

Φρόσω. - Αρκεί, αυτό μόνο ήθελα να σου πω, για να το ξέρεις. Τίποτ' άλλο!

Πέτρος. - Καλά, πολύ καλά! (Κάνει να φύγει.) Μα θα το μετανιώσεις! Να το ξέρεις, Φρόσω, πως θα το μετανιώσεις.

Φρόσω. - Ποτέ! (Κάθεται συλλογισμένη σε μια πολυθρόνα.)

Πέτρος, ξαναγυρίζει. - Αλήθεια, καημένη Φρόσω, τώρα που το θυμήθηκα... δε μου δίνεις εκείνα τα λεπτά, που πήρες χτες από τα συστημένα;

Φρόσω, έκπληκτη. - Εγώ; από ποιά συστημένα;

Πέτρος. - Έλα τώρα, μην κάνεις την ανήξερη. Από τα συστημένα που μούφεραν χτες. Τα βρήκα στο τραπέζι μου, ανοιχτά και τα δυο. Ποιος άλλος θα μου τάνοιγε και θα τα ξάφριζε; Δος

μου το τσέκι τουλάχιστο, να το εξαργυρώσω...

Φρόσω. - Μα δεν είμαστε καλά!.. Δεν είμαστε καθόλου καλά.. Συστημένα γράμματα, χτες;.. Μην τα είδες στον ύπνο σου; ή μην εξακολουθεί το μεθύσι; Ξεσκότιζέ με, σε παρακαλώ!

Πέτρος, με θυμό. - Ουφ! επιτέλους κράτι τα! Μη μου δίνεις τίποτα! Θα σκάσω εγώ; (Φεύγει δεξιά.)

Φρόσω, μόνη. - Πάσι! δε ξέρει πια τι του γίνεται!.. Για τα προχτεσινά γράμματα θα λέει, που τάνοιξε και μούδισε τα λεπτά μονάχος του. Αχ, πώς τον κατάντησαν εκείνες οι κοκότες! Κ' εγώ που έλεγα πως του φύραναν το μυαλό τα μαθηματικά.. (Μένει συλλογισμένη.)

[Η Μαμά, θγαίνει από την πρώτη δεξιά πόρτα, ακολουθούμενη από την Πολύμνια, με τη ζακέτα στο χέρι, που περνά απλώς και φεύγει από την πόρτα του βάθους.]

Η μαμά, αφού φύγει η Πολύμνια. - Φρόσω! άκουσ' ένα πολύ περίεργο πράμα που μου είπε προ ολίγου η ράφτρα. Ήθελε να στο πει και σένα, αλλά ντράπηκε.

Φρόσω, μ' ενδιαφέρον. - Τι;

Η μαμά. - Αυτή έχει μιαν αδερφή μικρότερη, που τη λένε Θάλεια κ' είναι, φαίνεται, πολύ όμορφη. Μου είπε λοιπόν, πως ο Πέτρος... ο Πέτρος...

Φρόσω. - Ε, καλά, ο Πέτρος... ποιος άλλος;

Η μαμά, εξακολουθεί. - Τη γνώρισε τις Αποκριές σ' ένα μπαλ-μασκέ, την ξελόγιασε, την έκλεψε, την πήγε στο Βόλο και την άφησε.

Φρόσω. - Χι! αυτό είναι το περίεργο; (Με αδιαφορία.) Το περίεργο θάταν αν δεν την ξελόγιασε και δεν την έκλεψε· (σιγά) ο παλιάνθρωπος!..

Η μαμά. - Ναι, μα στάσου να ιδείς. Το περίεργο είναι, πως το είπε του Πέτρου, κι ο Πέτρος δεν της το αρνήθηκε. Ναι, λέει, τόκανα!

Φρόσω. - Ε, καλά· τόκανε, το λέει. Δε θα μπορούσε να το αρνηθεί στην αδερφή...

Η μαμά - Ναι, μα στάσου να ιδείς. Η Πολύμνια λέει πως η απαγωγή αυτή έγινε πρόπερσι, τη Μεγάλη Σαρακοστή. Άλλα πρόπερσι, όλο το χρόνο, ήσαστε με τον Πέτρο στην Κέρκυρα. Πώς μπορούσε λοιπόν...

Φρόσω. - Δε βαριέσαι! Θάταν πρωτύτερα και το κορίτσι δε θα θυμάται καλά.

Η μαμά. - Μα όχι, θυμάται πολύ καλά. Ήταν πρόπερσι. Αυτό

είναι ένα πράμα που πρέπει να το-εξακριβώσουμε...

Φρόσω. - Και γιατί... Μια παραπάνω, μια λιγότερο... δε με μέλει καθόλου.

Η μαμά. - Μα δεν είν' έτσι. Εμένα με μέλει... Εδώ κάτι τρέχει!. Γιατί, αν αποδειχθεί πως μ' αυτή τη Θάλεια δεν έχει να κάνει ο Πέτρος, μου φαίνεται, - κι ο Θεός να μη με βγάλει ψεύτρα...

Φρόσω, την διακόπτει. - Μαμά, σε παρακαλώ! δεν έχω καμά όρεξη να σκοτισθώ γι' αυτή τη Θάλεια ή για οποιαδήποτε άλλη ερωμένη του κυρίου. Εγώ θα χωρίσω. Ας έκαμε κι ας κάμει ό, τι θέλει. Έπειτα, τι θέλετε και τι γυρεύετε; Αφού τ' ομολόγησε ο ίδιος' δεν είπες πως τομολόγησε; Λοιπόν, άστα, παράτα τα και φασκελοκουκούλωνέ τα! (Σκύδει, πιάνει το κεφάλι της και σωπάνει.)

Η μαμά, σκεπτική, σε λίγο. - Α, όχι, όχι! Εδώ κάτι συμβαίνει... (Με απόφαση.) Πάω να εξετάσω τη ράφτρα καλύτερα.

Φρόσω, μόνη. - Σα δε βαριέστω!.. (Κάθεται πάντα με σκυμβόν κεφάλι, βυθισμένη.)

Πετράκης, παρουσιάζεται δειλά στον προθάλαμο. - Εδώ είναι η κυρία...

Μαρίκα, στον προθάλαμο, πρόθυμη, γελαστή. - Μάλιστα, εδώ είναι. Ορίστε!

Πετράκης. - Μπορώ να την ιδώ μια στιγμή ιδιαιτέρως;

Μαρίκα, βλέπει από την πόρτα του θάδους τη Φρόσω. - Μάλιστα, ίσα-ίσα είναι μόνη... (Στη Φρόσω.) Κυρία... σας ζητούν. (Φεύγει από το θάδος, αφήνοντας τον Πετράκη να περάσει.)

Φρόσω, συνέρχεται από το βύθισμά της και σηκώνει το κεφάλι. - Ποιος;.. (Βλέπει τον Πετράκη που μπαίνει δειλά, και πετάει ευθύς ορθή.) Α, όχι! σας παρακαλώ... με σας τίποτε... ούτε λέξη!.. δεν είμ' εδώ!.. φύγετε!.. (Διευθύνεται προς την πρώτη δεξιά πόρτα.)

Πετράκης. - Κυρία... μείνετε! Είναι μεγάλη ανάγκη να σας μιλήσω!..

Φρόσω, από την πόρτα. - Δεν έχω με σας καμιά σχέση και καμά κουβέντα!.. Δεν σας γνωρίζω!.. (Κάνει να βγει.)

Πετράκης, προχωρεί ζωηρά. - Κυρία, σταθείτε!.. Με γνωρίζετε και κινδυνεύετε!

Φρόσω, γυρίζει σα να τρόμαξε. - Πώς;

Πετράκης. - Ελάτε να σας πω μια στιγμή.

Φρόσω, πλησιάζει λίγο. - Μα γρήγορα... ο άντρας μου είναι μέσα.

Πετράκης. - Το γράμμα σας...

Φρόσω. - Ει..

Πετράκης. - Ναι... εκείνο που μου πετάξατε χτες, βρίσκεται ολοένα... στην τσέπη του!

Φρόσω, μια στιγμή τρομάζει. - Του αντρός μου; (Ενθύς συνέρχεται.) Α, μου είναι αδιάφορο!.. Αυτό το γράμμα δε σημαίνει τίποτα. Είναι... είναι... μια παρεξήγηση. Δεν ξέρετε σεις γιατί σας το πέταξα.

Πετράκης, επιβλητικά. - Αφήστε τ' αυτά! Ξέρω πολύ καλά γιατί μου το πετάξατε, και ξέρω πως είστε φοβερά εκτεθειμένη. Γι' αυτό έλαβα την τόλμη να έρθω. Ακούστε με!

Φρόσω. - Καλά σας ακούω.

Πετράκης. - Φαίνεται, κυρία, ότι χτες το βράδυ, στο σπίτι μου, συνέβηκαν πολύ παράξενά πράγματα.

Φρόσω, σαρκαστικά. - Έτσι φαίνεται.

Πετράκης. - Τι ακριβώς, και πώς, και γιατί, ένας Θεός μόνο το ξέρει...

Φρόσω. - Ή ένας Διάβολος.

Πετράκης. - Ναι, μάλλον ένας Διάβολος, γιατί κάποιος Διάβολος έβαλε βέβαια την ουρά του. Το ζήτημα είναι, ότι το γράμμα σας - το χρυσό σας γράμμα, - που το είχα κλειδωμένο στο συρτάρι μου, χάθηκε, αναλήφτηκε. Κ' επειδή έμαθα ότι, γι' άλλο λόγο, ο άντρας σας άνοιξε το συρτάρι μου, με κλειδί δικό του...

Φρόσω, σαρκαστικά. - Μπα! επίαστε το κλειδί του αντρός μου σε κλειδαριά δική σας;

Πετράκης. - Ω, υπάρχουν πιο εκπληκτικές συμπτώσεις απ' αυτή. Τα περισσότερα κλειδιά πιάνουν σε ξένες κλειδαριές. Λοιπόν, ο άντρας σας άνοιξε το συρτάρι μου. Αυτό είναι βέβαιο. Βρήκε το γράμμα σας, το πήρε, το έχει και, άμα ξεζαλιστεί ακόμη από το χτεσινό μεθύσιο και το θυμηθεί, θα έχετε ιστορίες.

Φρόσω. - Και ήρθατε να με σώσετε...

Πετράκης. - Ναι... να σας ειδοποιήσω. Τώρα μόλις το αντιλήφθηκα κ' εγώ. Άλλα ελπίζω να ήρθα εγκαίρως. Μπορείτε να γάγετε με τρόπο το σακάκι του, να το πάρετε, να το εξαφανίσετε ή - αν προτιμάτε, - να μου το ξαναπετάξετε.

Φρόσω. - Σας παρακαλώ, μη βιάζεστε. (Κάθεται και δείχνει ένα κάθισμα στον Πετράκη.) Σας είπα, μου είναι αδιάφορο αν το γράμμα το βρήκε ο άντρας μου. Εγώ τώρα θα τον χωρίσω.

Πετράκης. - Α! μα γιατί! (Κάθεται.)

Φρόσω. - Έχω... κάποιο λόγο. Στην αρχή, όταν έμαθα μά του απιστία, θύμωσα και σκέφθηκα κ' εγώ να εκδικηθώ με μιαν

άλλη. Σύμπτωσις, - όχι από τις πιο εκπληκτικές που λέγατε πριν, - να λάβετε σεις το θράσος να μου πετάξετε ένα γράμμα. Στο θυμό μου, - στο θυμό μου, ακούτε; - σας αποκρίθηκα. Άλλα μην ελπίζετε τίποτα, το παραμικρό! Κατόπι έμαθα τόσες άλλες απίστες του αντρός μου, είδα με τα μάτια μου τόσα φριχτά πράγματα, ώστε αποφάσισα να τον χωρίσω, χωρίς άλλου είδους εκδίκηση. Μ' εννοείτε;

Πετράκης. - Σας εννοώ. Μα γιατί;.. Δεν σκεφτήκατε καλά. Ό, τι να πέτε για τον άντρα σας, έχετε δίκιο. Το παρακάνει ο ευλογημένος. Όμως, σε τέτοιες περιστάσεις, μια τίμια γυναίκα, καθώς πρέπει, νέα, ωραία, δε χωρίζει, - εκδικείται. Α, α! δεν σκεφτήκατε καλά! Δε συμφωνούμε!..

Φρόσω, σηκώνεται. - Σας παρακαλώ, κύριε. Σας χρωστούσα αυτή την εξήγηση. Τίποτ' άλλο!

Πετράκης, σηκώνεται. - Τίποτ' άλλο;

Φρόσω. - Α, ναι. Και το γράμμα σας, το δεύτερο. Εδώ τόχω. (Το δγάζει από το στήθος της και του το δίνει.) Το πρώτο τόσκισε η μαμά... Ορίστε, πάρτε το. Χρωστώ να σας πω, για να είμαι ειλικρινής, πως ήταν πολύ νόστιμα, πολύ έξυπνα και τα δυο, αλλά περιττά. Όσο για το δικό μου, έννοια σας! θα φροντίσω να το πάρω από τον άντρα μου. Και τώρα (του δείχνει την πόρτα) παρακαλώ!..

Πετράκης, παίρνει το γράμμα μ' εγκαρτέρηση, στενάζει και υποκλίνεται. - Χαίρετε! (Κάνει να φύγει και ξαναγυρίζει.) Στο εξής, θα κλείνετε τουλάχιστο τα παράνυρά σας;..

Φρόσω, σαρκαστικά. - Για να μη με βλέπετε και τρελαθείτε; Μη φοβάστε! Απόψε φεύγω... πάω στης μαμάς...

Πετράκης. - Α, ναι, έχετε δίκιο, το ξέχασα. (Κάνει να φύγει και ξαναγυρίζει.) Παρντόν! αν επιτρέπεται, η κυρία μαμά σας... πού κάθεται;

Φρόσω, με θυμό. - Αυτό δε σας ενδιαφέρει!

Πετράκης. - Έχετε λάθος! Μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ!..

Φρόσω, με θυμό. - Είστε αναιδής! Φύγετε!..

[Άξαφνα ο Πέτρος, ντυμένος, δηγαίνει από τη δευτερη δεξιά πόρτα. Ο Πετράκης κι η Φρόσω σωπαίνουν σε αμηχανία.]

Πέτρος, κοιτάζει τον Πετράκη. - Ο κύριος;..

Φρόσω, κοιτάζοντας σαρκαστικά και τους δυο. - Ε! τι;.. Μου φάνεται πως δεν είν' ανάγκη να σας συστήσω...

Πέτρος. - Μα... δεν έχω την τιμή...

Φρόσω, με θυμό. - Κοροϊδεύετε;.. Θα μου κάνετε τώρα και

πως δεν γνωρίζεστε; Α, σας παρακαλώ πολύ! Αφήστε με ήσυχη!.. (Φεύγει ορμητικά από την πρώτη δεξιά πόρτα.) Κατεργαραίο!

Πέτρος έκπληκτος. - Τι έπαθε;.. (Φωνάζει.) Φρόσω!.. Φρόσω!.. (Στον Πετράκη.) Δε μου εξηγείτε, σας παρακαλώ!..

Πετράκης, στενοχωρημένος. - Επειδή σας είδε χτες το δράδυ... στο σπίτι... έχει την ίδια πως είμαστε φίλοι.

Πέτρος. - Σε ποιο σπίτι;.. ποιος είστε σεις;..

Πετράκης. - Ε, δε μαντεύετε;.. Είμαι ο όλος... ο καθηγητής Πέτρος Παπαπέτρος...
Πέτρος, έντρομος.

- Ε;! Είσαι συ ο όλος, ο καθηγητής Πέτρος Παπαπ... (Ζωηρά.) Και τι αποδείξεις έχεις; Γρήγορα!

Πετράκης, χαμογελά. - Τι αποδείξεις νάχω;.. Είμ' εγώ!. (Βγάζει το πορτοφόλι του.) Ορίστε! (Του παρουσιάζει το επισκεπτήριο του.) Και ήρθα, έλαβα την τιμή, για να...

Πέτρος, διαβάζει το επισκεπτήριο, γίνεται έξαλλος και κοιτάζει τον Πετράκη με φρίκη. - Εσύ;!.. Είσαι συ, αλήθεια;.. Κ' εγώ, εγώ σε θλέπω τώρα με τα μάτια μου;.. Μπορώ να θλέπω έτσι μπροστά μου τάλλο μου Εγώ;! (Μ' απελπίσια, από μέσα του.) Δυστυχία μου! χάθηκα!.. (Σουλατσάρει.) Είμαι χαμένος άνθρωπος! Είναι το τελευταίο στάδιο της αρρώστιας μου!.. Ο διχασμός της ψυχής έφτασε ως το διχασμό του σώματος!.. Η περίπτωσις του δόκτορος Τζέκυλ!.. Τετέλεσται! (Πέφτει σε μια πολυθρόνα.)

Πετράκης, κατάπληκτος. - Α, τον κακόμοιρο! Είναι τρελός!..

Πέτρος, ζαφνικά, σηκώνεται και τρέχει στον Πετράκη. - Έλα δω, βρε συ!.. Στάσου να σε ιδω πώς είσαι καμωμένος!.. (Τον κοιτάζει προσεκτικά.) Ου, να χαθείς, τέρας!.. Παλιάνθρωπε!.. Τ' είν' αυτά που κάνεις, μωρέ;!.. Ου να χαθείς, σάτυρε, πρίαπε, κακούργε!.. (Ορμά, σα να θέλει να τον χτυπήσει.)

Πετράκης, έντρομος. - Μα σας παρακαλώ! (Από μέσα του.) Αυτός είναι για δέσμο!.. Βοήθεια!.. (Κάνει να φύγει.)

Πέτρος, τον αρπάζει και τον τραβά μέσα. - Έλα δω! πού πας; Για να ξαναρχίσεις τα ίδια;.. Βγάλ' το απ' το νου σου! Θα μου δώσεις τώρα λόγο για όλα!.. Εδώ! εδώ!.. Ποια είν' αυτή η Ελπινίκη, μωρέ; Πού κάθεται, για να το ξέρω κ' εγώ, να μην περάσω από το δρόμο της, ε;.. Λέγε μου γρήγορα!

Πετράκης, καλοπιαστά. - Μα, κύριε Παπαπέτρου, σας παρακαλώ!.. Εγώ δεν... εσείς δεν έχετε να κάνετε... Έτυχε νάχουμε το ίδιο όνομα...

Πέτρος, έξαλλος. - Ναι, το ίδιο όνομα, παλιάνθρωπε!.. Και γιατί, κανάγια, δεν έπαιρνες ενάλλο, να μην κυλάς στη λάσπη το

δικό μου, το τίμιο, το αικηλίδωτο; ('Άξαφνα, ενώ τον τραντάζει.) Αμ' η Αγαλιά; Γιατί δεν της απαντάς, και θυτοκτονήσει;.. Άμη τη Θάλεια, την αδερφή της ράφτρας, τι την έκανες, κακούργε;.. Η γυναίκα σου δε σου φτάνει, άθλιε;.. Αυτές όλες τι τις θέλεις, ε; Και τη Βάσω, το τζ'σοβαΐρι; κ' εκείνη τη βρωμο-Φραντζέσα, ε; Χαρέμι μου τόκανες το σπίτι μου; Χαρέμι!.. (Τον ρίχνει στον καναπέ.) Κάτσ' εδώ!.. Μην κουνηθείς Εδώ, θα δώσεις λόγο για όλα!..

Πετράκης. - Ε, μα για να σας πω! Θα μαφήσετε να φύγω; Εγώ ήρθα...

Πέτρος. - Σκασμός! Δεν έχεις να πας πουθενά! Και να πληρώσεις το λογαριασμό της μπώρας, μη μας χώσουν στη φυλακή. Δηλαδή εσένα θα σου πρέπει και καρμανιόλαι, εγώ όμως τι σου φταιξ; Να, μωρέ!.. (Τρέχει στο τραπέζι του με φούρια.) Πάρε τα ρυθασάκια σου! πάρε και το λογαριασμό!.. (Μαζεύει τα χαρτιά από το τραπέζι για να του τα δώσει.)

Πετράκης, από μέσα του. - Καλά ξεμπερδέματα. Αμ' έπρεπε να το καταλάβω πως είναι τρελός!.. (Σηκωνεται και προσπαθεί να το σκάσει.)

Πέτρος, τον βλέπει, ανοίγει βιαστικά το συρτάρι κι αρπάζει το πιστόλι του. - Στον τόπο! μην κουνηθείς γιατί σε σκότωσα! (Τον σκοπεύει.)

Πετράκης, έντρομος, ξανακάθεται. - Α, μα είναι πολύ κακός τρελός... Να πάρ' η οργή! (Ψάχνεται.) Και ξέχασα να πάρω το πιστόλι μου!.. (Στον Πέτρο.) Κάθουμαι, κάθουμαι, ησυχάστε κι αφήστε τ' αστειά! κατεβάστε το πιστόλι, μην πάρει φωτιά!..

Πέτρος. - Αθλιε!.. θα σε σκότωνα τώρα για να μην υπάρχεις και να γλιτώσω. Άλλα φοβάμαι μήπως με την ίδια σφαίρα σκοτώθω κ' εγώ. Οι δυο μας, βλέπεις, είμαστε' ένας άνθρωπος! (Κατεβάζει το πιστόλι του μ' απελπισία.) Να πάρ' η οργή! Τι θα σε κάμω τώρα εσένα; Τι θα σε κάμω;.. Να, παρ' τα! (Του πετά τα χαρτιά.) Πάρ' τα! (Ο Πετράκης έντρομος τα μαζεύει.) Α! τα γράμματα της Ελπινίκης μου τα πήραν όλα ο μπάρμπας κι ο ξάδερφος. Κι όπου κι αν είναι θαριθάρουν εδώ.

[Ακούνται δήματα απέξω.]

Πέτρος. - Νάτους!.. (Τρέχει στην πόρτα.) Α, όχι, δεν είν' αυτοί...

Το γκαρσόνι, μπαίνει από την πόρτα του βάθους. - Χαίρετε!

Πέτρος. - Τι θέλεις εσύ;

Το γκαρσόνι. - Θέλω τον κύριο Πέτρο Παπαπέτρο...

Πέτρος. - Εγώ είμαι...

Το γκαρσόνι. - 'Όχι, δεν είστε σεις!..

Πέτρος. - Εγώ είμαι, σου λέω!

Το γκαρσόνι, που βλέπει τώρα τον Πετράκη. - Να, αυτός είναι ο κύριος Πέτρος.

Πέτρος. - Καλά. Το ίδιο είναι.

Πετράκης. - Α, εσύ 'σαι, Νικόλα; Θα ήρθες, βέβαια, για το λογαριασμό...

Το γκαρσόνι. - Μάλιστα. Ήρθα και χτες, αλλά λείπατε. Αν έχετε την καλοσύνη...

Πέτρος. - Πλήρωσε, άθλιε! πλήρωνε!

Πετράκης. - Ναι, ναι, θα σου τον πληρώσω!.. (Βγάζει το πορτοφόλι του και πληρώνει το γκαρσόνι.) Ορίστε!

Πέτρος. - Πλήρωνε τα όργιά σου, κακούργε!

Πετράκης, μέσα του. - Και που νάζερες πως τα πληρώνω με λεφτά δικά σου!.. (Στο γκαρσόνι.) Κράτησε τα ρέστα πουρμπουάρ.

Το γκαρσόνι. - Ευχαριστώ πολύ, κύριε! Και εις άλλα με υγεία. (Φεύγει.)

Πέτρος. - Ναι, ετοιμάσου!.. (Στον Πετράκη.) Δεν έχει πια!.. Τελεία και παύλα. Δε θα σαφήσω να ξανακάνεις το παραμικρό. Εκεί μέσα θα σε κλειδώνω και, φεύγοντας, θα πάρω το κλειδί.

Πετράκης. - Τι έκανε, λέει;..

Πέτρος, εξακολουθεί. - Μα δε μου λες, πού τα βρίσκεις εσύ τόσα λεφτά; Το κουμάντο του σπιτιού τόχειη γυναίκα σου. Ό, τι παίρνεις, της το δίνεις. Πώς σου περιστεύουν για γλέντια;

Πετράκης. - Α, μ' αυτός είναι πανηγύρι!.. (Πειρακτικά.) Ε, κάπου-κάπου έρχεται και κανένα συστημένο...

Πέτρος, ορμά απελητικός. - Βρε, παλιάνθρωπε! Εσύ μου ξάφρισες τα συστημένα που έλαβα χτες; Κ' εγώ αδικόθαλα την καημένη τη Φρόσω; (Κραδαίνει το πιστόλι του.)

Πετράκης, έντρομος. - Συχάστε!.. Βοήθεια!..

Πέτρος. - Αχ, μωρέ! γιατί να μη μπορώ να σε σκοτώσω;.. Σκασμός! μη φωνάζεις και δεν είσαι στάλλο σου σπίτι, στο καταγύγιο!..

Θέμος, μπαίνει με ζία και χαρά, από την πόρτα του βάθους. - Κύριε καθηγητά! κύριε καθηγητά! Ο Βήτα είναι άλλος!.. 'Οσα λέγαμε πριν, ήταν λαυθασμένα! Χι (σον) 'Αλφα και τελειώνει!..

Πέτρος. - Σώπα, δυστυχισμένε! (Του δείχνει τον Πετράκη.) Δε βλέπεις εδώ;

Πετράκης, από μέσα του. - Άλλος τρελός!.. Αμ' βέβαια, κα-

τύ το δάσκαλό του...

Θέμος, με χαρά, ακράτητος. – Καλέ, τι να ιδώ; Εγώ είδα τώρα το μπάρμπα και τον ξάδερφο!.. Μου τα είπαν όλα. Έκαμαν λάθος κ' είναι πολύ καλοί άνθρωποι. Να, τώρα θάρθουν να σας τα πουν και να σας ζητήσουν συγνώμη. Πήγαν μια στιγμή αντίκρυ να βρουν τον άλλο, κ' έφτασαν.

Πέτρος. – Έφτασαν; (Στον Πετράκη.) Τότε συ πρέπει να κρυφτείς! Δε θέλω να σε ιδούν!

Θέμος, έκπληκτος. – Γιατί;.. ποιος είναι ο κύριος;..

Πετράκης. – Ας με ιδούν! Εγώ δεν τους φοβάμαι!

Πέτρος. – Ναι, μα τους φοβάμαι εγώ. Δε θέλω να σου δώσουν καμιά πιστολιά και να τη φάω κ' εγώ! (Τον σπράχνει.) Μέσα γρήγορα!.. κρύψου!.. (Τον μπάζει δια της βίας στην κάμαρά του.)

Πετράκης. – Μ' αφήστε με!..

Πέτρος. – Τίποτα! εκεί! Είσαι αιχμάλωτος!.. (Κλειδώνει την πόρτα και παίρνει το κλειδί.)

Θέμος, σαστισμένος. – Μα γιατί; ποιος είναι αυτός;

Πέτρος, μαπελπισία. – Δεν κατάλαβες λοιπόν τίποτα;.. Είναι το άλλο μου Εγώ! το Βήτα μου!.. Έφτασα να το βλέπω με τα μάτια μου και να το πιάνω με τα χέρια μου!.. Πάει τώρα, δεν έχω γιατρειά!..

Θέμος. – Καλέ, μην είναι αυτός;... ο αντικρινός καθηγητής; που έχει το ίδιο όνομα με σας;

Πέτρος, θλιβερά. – Ναι, παιδί μου! ο καθηγητής που έχει το ίδιο όνομα με μένα. Ο παλιάνθρωπος που είχα κρυμμένο μέσα μου και που κατάφερε να βγει απέξω!

Θέμος, από μέσα του. – Α! έτσι το παίρνει τώρα; Ω, το δυστυχισμένο!.. (Δυνατά.) Μα όχι, κύριε καθηγητά! Έχετε λάθος! Αυτός είναι άλλος. Ολωσδιόλου άλλος, ξένος, άσχετος... Έτυχε μόνο να...

Πέτρος. – Σιωπή! Δεν ξέρεις τι λές!..

Θέμος. – Μα σταθείτε να σας εξηγήσω... Αυτός είναι...

[Διακόπτεται. Μπαίνουν ο Μπάρμπας κι ο Ξάδερφος με τη Μαρίκα.]

Μαρίκα. – Ορίστε, ορίστε, εδώ είναι! (Τους μπάζει και φεύγει.)

Θέμος. – Α, να! Ο Μπάρμπας κι ο Ξάδερφος! Τώρα θα σας τα πουν... Ελάτε!

Πέτρος. – Τι να μου πουν! τι ξέρουν κι αυτοί! Ωχ, δυστυχία μου! πάει! χάθηκα! (Κάθεται απελπισμένος σε μια πολυθρόνα.)

Φρόσω, μπαίνει συγχρόνως από την πρώτη δεξιά πόρτα. – Μα τι είναι; (Βλέποντας τους παλικαράδες, τρομάζει.) Α!!

Θέμος. – Μη φοβάστε, κυρία Φρόσω! Είναι καλοί άνθρωποι! Κι έρχονται για καλό.

[Ο Μπάρμπας κι ο Ξάδερφος χαιρετούν όλους με υποκλίσεις, ταπεινότατοι και γελαστοί.]

Η μαμά, με φούρια, από την πόρτα του βάθους. – Μα δεν τόλεγα εγώ; Ο Πέτρος δεν έχει να κάνει μ' αυτή την ιστορία της Θάλειας! Η Πολύμνια... (Βλέποντας τους παλικαράδες.) Α!.. Τ' είν' αυτοί; (Η Φρόσω της νεύει να σωπάσει και να ησυχάσει.)

Πέτρος, θλιβερά. – Σιωπή! Είστε όλοι γελασμένοι. Ως τώρα έλεγα «δεν είμ' εγώ», αλλά τώρα λέω «εγώ είμαι!» Δηλαδή εκείνος που τάκανε όλ' αυτά, κ' εγώ, είμαστε ένας! (Κοιτάζονται έκπληκτοι.)

Ο μπάρμπας. – Α, με το παρντόν!.. Δεν το λες καλά. Εμείς ήρθαμε να σου γυρέψουμε συμπάθιο, γιατί ο ξελογιαστής της ανιψιάς μας είναι άλλος. Κατά λάθος σε τσακώσαμε ψες το θράδυ, και σανεβάσαμε στο σπίτι του, και σαναγκάσαμε με τα πιστόλια να μας δώσεις τα γράμματα. Αλήθεια, ανιψιέ;

Ο ξάδερφος. – Αλήθεια, μπάρμπα! Χίλιες χιλιάδες συμπάθια, κύριε καθηγητή, μα... δε φταίμε και μεις. Το ίδιο όνομα, θλέπεις, η ίδια γειτονιά... καθηγητής κ' εκείνος... καθένας θα την πάθαινε. Αλήθεια, το τελευταίο γράμμα της Ελπινίκης βρέθηκε στο πορτοφόλι σου, κι αυτό δεν το χωράει το ξερό μου. Μα έλα πάλι που ο ξάδερφος μας μάς έδειξε σήμερα τη φωτογραφία του ξελογιαστή... Αλήθεια, μπάρμπα;

Ο μπάρμπας. – Μάλιστα... Νάτη κιόλα!.. (Βγάζει μια φωτογραφία και τη δείχνει του Πέτρου.) Του λόγου του είναι, όχι του λόγου σου.

Πέτρος, παίρνει τη φωτογραφία, και την κοιτάζει θλιβερά. – Το ξέρω, το ξέρω... αυτός είναι ο άθλιος!.. Δηλαδή Εγώ ο δεύτερος!

Φρόσω, σκύβει και βλέπει τη φωτογραφία του Πετράκη. – Τι; αυτός!.. Μα σας παρακαλώ, εξηγήστε μου, τι συμβαίνει;.. Αυτός, ο αντικρινός, λέγεται Πέτρος Παπαπέτρου και είναι καθηγητής;..

Ο μπάρμπας. – Μάλιστα, μάλιστα!.. Δηλαδή ψευτοκαθηγητής... Λέει πως παραδίνει φραντζέζικα, φράγκικα, ξέρω κι εγώ; και μπαίνει στα σπίτια για να τα ψήνει με τις μαθήτρες του, ο κακούργος!..

Φρόσω. – Και χτες το βράδυ;.. πήρατε τον άντρα μου γι' αυ-

τόν... και τον ανεβάσατε με τη βία στο σπίτι του;..

Ο ξάδερφος. - Μάλιστα, εδώ αντίκρυ... με τα κουμπούρια. Λέμε την αμαρτία μας και γυρεύουμε συμπάθιο!..

Πέτρος. - Έννοια σας, και δεν κάνατε μεγάλο λάθος!.. (*Tους επιστρέψει τη φωτογραφία.*)

Φρόσω. - Ω, μα τι λες, Πέτρο μου!.. (*Σκεπτική.*) Έτσι λοιπόν εξηγούνται όλα;.. (*Κάνει ντυγκαλιάσσει τον άντρα της.*) Ω, Πέτρο!

Πέτρος, την αποκρούει. - Φύγε!.. Μη σε γελούν τα φαινόμενα! Είρη' εγώ, σου λέω.. Και τώρα παί είμαι αγιάτρευτος. Καλύτερα να χωρίσουμε, να γλιτώσεις από τέτοιον άντρα.

- [*Κοιτάζονται έκπληκτοι.*]

Θέμος. - Μα, κύριε καθηγητά!..

Πέτρος, - Σιωπή!.. Μπάρμπα και ξάδερφε, σας ευχαριστούμε πολύ. Αδειάστε μας τώρα τη γωνιά.

Η μαμά. - Δυστυχία! Πειράχτηκε, φαίνεται, το μυαλό του απ' δλες αυτές τις συμπτώσεις!

Θέμος, στις γυναίκες. - Φαντάζεται πως έπιασε την αρρώστια του Χάλλερ, πως είναι δυο άνθρωποι.

Η μαμά, ζωηρά. - Μα, Πέτρο μου, τ' είν' αυτά! Κοτζά-καθηγητής εσύ, και των μαθηματικών μάλιστα, που είναι όλο λογική, να πάθεις τέτοιο πράμα;..

Ο μπάρμπας, σιγά, στον ξάδερφο. - Τούστριψε;

Ο ξάδερφος, σιγά. - Έτσι φαίνεται! Τον πήραμε στο λαιμό μας τον άνθρωπο!..

Η μαμά, ξεκαλούνθει. - Τόσο δύσκολο λοιπόν είναι να δρεθούν στον κόσμο δυο άνθρωποι που νάχουν το ίδιο όνομα και να γίνουν όλ' αυτά τα λάθη;

Πέτρος. - Έτσι νομίζεις!..

Η μαμά. - Μα δεν ακούς τι σου λένε οι άνθρωποι; Με τα κουμπούρια σε πήραν χτες το βράδυ. Σανέβασαν εκεί, στο παλιόσπιτο... σε μέθυσαν... τελείωσε!

Πέτρος. - Αμη τάλλα!..

Η μαμά. - Ποια άλλα; ποια;.. Που σούρχονταν εδώ τα γράμματα των ερωμένων του;.. Ή που νόμισε η Πολύμνια, πως εσύ έκλεψες την αδερφή της, από τόνομα; Ρώτησέ τη δώμας αν σε είδε και ποτέ!

Πέτρος. - Τι λες! Η Πολύμνια δε με είδε ποτέ;

Η μαμά. - Να! να σου τη φέρω την ίδια, να σου τα πει. (*Φωνάζει στην πόρτα.*) Πολύμνια! Πολύμνια!.. Έλα εδώ!

Ο μπάρμπας, σιγά στον ξάδερφο. - Μωρέ, τι νταθατούρι είναι τούτο;

Ο ξάδερφος, σιγά. - Θάχουμε να λέμε!..

Πολύμνια, μπαίνει από την πόρτα του βάθους. - Ορίστε!

Η μαμά, στην Πολύμνια. - Έλα δω, κορίτσι μου. Πες το μπροστά σ' όλους πως έκανες λάθος. Τον κύριο καθηγητή από δω, τον είδες άλλη φορά στη ζωή σου;

Πολύμνια, μουδιασμένη. - 'Οχι.

Η μαμά. - Κι όταν κάποιος Πέτρος Παπαπέτρος, γευτοκαθηγητής, τάσταξε με την αδερφή σου και την έκλεψε, εσύ πού ήσουν;

Πολύμνια. - Δυστυχώς... έλειπα τότε στην Αίγινα, στου θεού μου...

Η μαμά. - Και πότε έγινε αυτό το κακό;

Πολύμνια. - Πέρσι, τις Αποκριές.

Η μαμά. - Τακούς, Πέτρο; Πέρσι τις Αποκριές, όταν εσύ ήσουνα στην Κέρκυρα. (*Στην Πολύμνια.*) Τίποτ' άλλο. Πήγαινε.

Πολύμνια. - Δηλαδή... με συγχωρείτε πολύ που έκαμα τέτοιο λάθος... αλλά... το όνομα...

Ο μπάρμπας, σιγά στον ξάδερφο. - Λάθος έκανε κι αυτή;

Ο ξάδερφος, σιγά. - Αμ' μόνο μεις θα κάνουμε;

Η μαμά, στην Πολύμνια. - Καλά, καλά. Άντε τώρα.

Πολύμνια. - Με συγχωρείτε!.. (*Φεύγει.*)

Η μαμά, στον Πέτρο. - Λοιπόν, τι λες τώρα; Επιμένεις ακόμα πως είσαι... διπλός;

Θέμος. - Δεν πιστεύω... Μα, κύριε καθηγητά, τώρα πια είναι όλα φανερά: Βήτα στο πρόβλημα δεν υπάρχει! Χι ίσον 'Αλφα και... όπερ εδείξαι!

[*Σιωπή αγωνιώδης.* Ο Πέτρος φαίνεται πολύ βαθιά σκεπτικός. Έξαφνα, κτυπά το μέτωπό του και σηκώνεται.]

Πέτρος. - Να πάρ' η οργή! Πήγα να την πάθω! Ε, μα ύστερ από τόσα, και καθένας στη θέση μου... Είμαι, βλέπετε, και μαθηματικός, κ' έχω μεγάλη εμπιστοσύνη στη Λογική, ενώ η Λογική, καμιά φορά... (*Κουνά το κεφάλι του με σίκτο.* Διακόπτεται πάλι και στέκεται συλλογισμένος. 'Αξαφνα.) Ναι, αλλά' αν δεν είμ' εγώ κείνος ο άλλος, τότε, κυρία Φρόσω, αυτό το γράμμα... (*Βγάζει από το πορτοφόλι του το γράμμα της Φρόσως*) που νόμιζα πως είναι δικό μου, γίνεται δικό του! (*Της το δείχνει.*) Πώς; εσύ τόλμησες να του στείλεις του παλιανθρώπου αυτό;

Ο μπάρμπας, σιγά. - Α, το γράμμα της γυναίκας του..

Ο ξάδερφος, σιγά. - Που το βρήκε χτες το βράδυ στο συρτάρι του αλλουνού!.. Μωρέ, γλέντι!

Φρόσω, μαζεμένη. - 'Οχι, Πέτρο μου, δεν του τόστειλα.

Ημαρά. - Όχι, Πέτρο μου, δεν του τόστειλε..

Πέτρος. - Και πώς βρέθηκε λοιπόν στο συρτάρι του; Πέταξε μόνο του;

Φρόσω. - Όχι. Εγώ το πέταξα. Το πέταξα από το παράθυρο. Αυτό τ' ομολογώ. Άλλα ξέρεις γιατί, Πέτρο; Στο θυμό μου, στη φουύρκα μου, όταν νόμισα πως είσαι τέτοιος... πως μαπατάς, για να σ' εκδικηθώ...

Πέτρος. - Κατάλαβα... Κατάλαβα... Είχες την ιδέα πως είμ' ένας παλιάνθρωπος... και κόντεψα να πάθω κι αυτό... Άλλά να, ναι!.. (Ορμά, αρπάζει το πιστόλι του, τρέχει στην πόρτα της κάμαράς του, την ξεκλειδώνει και τραβά έξω τον Πετράκη, ενώ τον απειλεί με το πιστόλι.) Να ποιος είναι ο παλιάνθρωπος, ο μασκάρας...

Πετράκης. - Κύριε!.. (Οι άλλοι σαστίζουν.)

Πέτρος, εξακολουθεί. - Ο παραλυμένος, ο διεφθαρμένος, που τα έκαμε όλα! Έξω από το σπίτι μου, γρήγορα! (Τον πετά έξω. Ο Πετράκης επωφελείται για να τραπεί εις φυγήν και να γλιτώσει.)

Ο μπάρμπας, που εν τω μεταξύ αναγνώρισε τον Πετράκη από τη φωτογραφία. - Νάτος!.. ο 'Άλλος! Μπρε!!!..

Ο ξάδερφος. - Ε! στάσου!.. Ατιμε!.. στάσου! (Τραβούν τα πιστόλια, παραμερίζουν τον Πέτρο και ορμούν έξω να κυνηγήσουν τον Πετράκη.)

Πέτρος, τους μουντζώνει από πίσω και μπαίνει μέσα. - Βγάλτε τώρα τα μάτια σας! Εμένα μόνο ναφήνετε ήσυχο.

Φρόσω, μ' ενωμένα τα χέρια. - Αχ, Πέτρο μου!.. Πώς να σου ζητήσω τώρα...

Πέτρος, την διακόπτει. - Τίποτα!.. περιττό... Αφήστε με, σας παρακαλώ, μονάχο. 'Όλοι! Έχω ανάγκη να συγκεντρώσω το νου μου και να ξανάβρω τον εαυτό μου. Πήγαινε μέσα, Φρόσω!.. Και σεις, μητέρα! Και συ, Θέμο μου, πήγαινε τώρα στο καλό... Αφήστε με! [Φεύγοντας όλοι. Οι γυναίκες δεξιά. Ο Θέμος από το βάθος. Ο Πέτρος μένει μόνος και στενάζει με ανακούφιση.] Αααααααζί! πάει κι αυτό! Έφτασα ως τα πρόθυρα της παραφροσύνης, αλλά πάλι καλά!

Βάσω, μπαίνει χαρούμενη από το βάθος, με μια γάτα στην αγκαλιά. - Κύριε καθηγητά!.. κύριε καθηγητά!.. Σας κάνει αυτή η γάτα που σας βρήκα;

Πέτρος. - Α! το ζεβαΐρι!.. Γεια σου! αυτή, ναι, είναι καλή. (Χαιδεύει τη γάτα.) Δος τη της Μαρίκας, να την κλείσει στην αποθήκη... Την καημένη τη γατούλα!..

Βάσω, με νάζι. - Μα τι; μόνο τη γάτα θα χαιδεύετε;.. Για θυμήθετε χτες το βράδυ...

Πέτρος, παρασυρόμενος. - Α, κατεργάρα!.. (Τη χαιδεύει στο μάγουλο με γέλια και σκύβει να τη φιλήσει· αλλά συνέρχεται αμέσως.) Α, όχι! πάνε πια εκείνα!.. Ούτε κατάστασις 'Άλφα, ούτε κατάστασις Βήτα!.. 'Αντε, μαρς!

[Η Βάσω συμμαζεμένη, φεύγει σιγά-σιγα με τη γάτα. Ο Πέτρος την παρακολουθεί με το βλέμμα, σα λυπημένος.] - Και όμως είν' ένα ωραίο κοριτσάκι!.. Κρίμα να μην είμαι ακόμα ο 'Άλλος! Δεν είμ' εγώ, ναι. Άλλα καλύτερα να ήμουν!..

Αυλαία